

Omraam Mikhaël Aïvanhov

EGREGORUL PORUMBELULUI PĂCII

Fiecare grupare, fiecare mișcare religioasă, politică, artistică, fiecare țară, formează un „egregor”. Un egregor este o ființă psihică emanată de o colectivitate, formată din gândurile, dorințele, fluidele tuturor membrilor care lucrează în același scop. Fiecare egregor are culorile sale, formele sale particulare: pentru Franța, cocoșul, pentru Rusia, ursul etc...

Dar nici cocoșul, nici ursul, nici tigrul sau dragonul nu vor rezolva problemele lumii întregi. Adesea, egregorurile se opun unul altuia în lumile subtile; anumiți clarvăzători văd aceste ciocniri de egregoruri și puțin timp, după aceea, războaiele izbucnesc pe pământ între oameni... Trebuie, deci, ca acum întreaga omenire să formeze egregorul porumbelului care aduce pacea.

Articol I. Cap. 1 – Pentru o mai bună înțelegere a păcii

Am asistat într-o zi la o dezbatere publică despre pace. Multe personalități cu înaltă calificare, instruite, inteligente, simpatice, amuzante chiar, au luat cuvântul. Mulțumită lor, am aflat că pacea este starea cea mai favorabilă pentru toată omenirea, în timp ce războiul este cel mai mare rău. Într-adevăr, am fost încântat, mi-am spus chiar: *„Fiindcă am înțeles, în sfârșit, binefacerile păcii, este evident că omenirea va fi salvată!”*

Dar așa fi vrut, totodată, să aud în ce manieră se va instala această pace. Mai mulți vorbitori și-au expus proiectele. Unul dintre ei a propus înființarea unei poliții mondiale care ar împiedica țările să poarte război. Ideea e minunată, dar cum s-o pui în practică? Acest proiect m-a dus cu gândul la fabula lui La Fontaine unde șoarecii țineau sfat pentru a găsi mijlocul de a se apăra de pisică. După multe discuții, cel mai bătrân șoarece prezenta soluția: trebuie, spunea el, să agățăm un clopoțel la gâtul pisicii și în acest fel o vom auzi venind de departe. Această soluție minunată a fost primită cu aplauze. Din nefericire,

nu se va găsi niciodată șoarecele, atât de curajos pentru a agăța clopoțelul la gâtul pisicii. Exact acest lucru se întâmplă cu proiectul poliției mondiale. Unde se găsește o forță internațională îndeajuns de cinstită și imparțială pentru a îndeplini această funcție, și apoi cum s-o impunem celorlalte națiuni?

Un alt vorbitor a explicat că pacea nu se va obține decât prin federalism, și s-a lansat în tot felul de teorii din care nimeni n-a înțeles mare lucru. Un al treilea a luat cuvântul pentru a acuza Statul de a abuza de puterea sa și de a transforma pe cetățeni în sclavi... În fine, după ce am ascultat încă mulți vorbitori, am fost obligat să conchid că pacea nu va putea veni prea repede, întrucât nimeni nu o înțelege și nu știe cu adevărat ce este.

Numai un punct de vedere inițiativ poate lămuri problema, căci pentru a realiza pacea, trebuie să ai o bună cunoaștere a ființei omenești. Veți spune: „*Oh, ființa omenească, o cunoaștem!*” Nu, nu se cunoaște încă structura sa psihică cu diferitele ei corpuri subtile, care au fiecare nevoi bine definite, aspirații de satisfăcut. Și mai ales nu se cunoaște ființa omenească așa cum am prezentat-o noi, cu cele două naturi ale sale, Eul inferior și Eul superior, Personalitatea și Individualitatea... Ei bine, atât timp cât cei care doresc pacea nu cunosc această știință, pacea nu va veni niciodată în lume. Pentru moment, se pot observa peste tot oameni înverșunați acuzându-se reciproc de a fi factori de război. Astfel își imaginează ei că lucrează în favoarea păcii. Pentru unii, cei bogați sunt vinovații, pentru alții, sunt intelectualii, oamenii politici și savanții. Credincioșii acuză pe cei care nu aparțin bisericii lor că sunt eretici care duc omenirea la pieire, iar necredincioșii îi acuză pe credincioși de fanatism... Observați și veți vedea că întotdeauna prin suprimarea a ceva exterior lui, lucruri sau oameni, fiecare crede că poate instala pacea în lume. Și aici e greșeala. Chiar dacă s-ar suprima armata și tunurile, a doua zi oamenii vor inventa alte mijloace pentru a se ucide.

Pacea este o stare interioară și nu se va obține niciodată suprimând ceva ce ar veni din exterior. Cauzele războiului trebuie suprimate mai întâi în interiorul fiecăruia. Să luăm un exemplu simplu. Un om consumă la o masă bogată cârnați, jambon, pui, udați din belșug cu vin bun. După masă își spune: „*Acum voi căuta un loc liniștit pentru odihnă*”. Găsește, în sfârșit, un loc liniștit, dar în sinea lui simte ceva care începe să se miște. Ia o țigară, fumează, apoi se întinde gândindu-se că ar fi plăcut să aibă o femeie frumoasă lângă el. Unde să o găsească? La vecin, bineînțeles. Există un zid, dar acesta nu înseamnă nimic, el sare peste el. Vă închipuiți urmarea poveștii... Nu mai este cazul să vorbim despre pace!...

Pacea nu este o stare pe care o putem obține mecanic. Dacă veți căuta pacea menținând în voi condiții de tulburare și excitare, nu o veți găsi niciodată.

Pacea este un rezultat, o consecință, ea determină ca toate funcțiile și activitățile interioare și exterioare ale omului să fie perfect echilibrate și armonizate. Trebuie, deci, să cunoaștem mijloacele și metodele capabile de a produce pacea, și aceasta este o știință întreagă.

Din momentul în care întreține în el anumite dorințe, anumite pofte, omul, orice ar face, nu poate să fie în pace, căci prin aceste dorințe și pofte a introdus în forul lui interior, deja, germenul dezordinii. Să luăm exemplul unui hoț: automat, el gândește că poate a fost văzut de cineva și nu se poate opri să-și închipuie tot ceea ce i s-ar putea întâmpla: va fi urmărit, arestat, închis... Nu este sigur că nu a fost văzut de cineva, că nu a lăsat câteva urme sau că nu a făcut câteva gesturi care pot dezvălui pungășia sa, și nu mai este liniștit: pierde pofta de mâncare, somnul, și nu gândește decât să se ascundă.

Un altul a împrumutat bani promițând să-i înapoieze, dar cum este incapabil să se abțină puțin pentru a aduna această sumă, nu îi înapoiază, și iată-l urmărit de creditorul său, de care nu mai știe cum să scape...

Un altul aruncă câteva cuvinte grele și jignitoare

unui prieten și își face astfel un dușman.

Iată, încă o dată în plus, cum se evaporă pacea. Inutil să continui, se pot găsi sute de exemple. Ei da, oamenii fac întotdeauna proba unui talent nemaipomenit în a-și pierde pacea.

Dacă aveți o haită care latră în spatele vostru pentru că aveți datorii, pentru că ați furat, prădat, sau pentru că nu v-ați ținut promisiunile, cum mai vreți, atunci, să aveți pace? „*Fugind de creditorii mei*”, veți răspunde. De acord, dar creditorii care sunt în voi, îndoielile, remușcările care vă urmăresc, cum să fugiți de ele? Argumentând astfel, înseamnă să fii lipsit de știința și cunoștințele veritabile. Nu vă amăgiți cu iluzii, gândul nu vă va lăsa deloc în pace. În aparență este foarte ușor să obții pacea: este suficient să mergi pe piscul muntelui unde domnesc liniștea și singurătatea. Dar, iată, ca și aici omul nu găsește pacea. Pentru ce? Pentru că a luat cu el un tranzistor în cap, da, un tranzistor de care nu se separă niciodată și care merge în continuu... Și ce aude... Adesea, acest tranzistor este conectat la stațiile infernului unde se află, de asemenea, muzică, dar ce fel de muzică, ce vacarm. Și totuși este acolo pe piscuri, e liniște. Da, exteriorul este calm, dar interiorul, acolo furtunile și uraganele bântuie. Atunci, cum să obținem pacea?

Toată lumea știe că trupul omenesc este constituit dintr-un mare număr de organe legate între ele. Fiecare face o muncă specifică, dar toate trebuie să fie în concordanță, în armonie, dacă nu, vor apare dezordini sau, ceea ce în muzică numim disonanțe. Omul nu poate fi în bună sănătate și pace decât cu condiția ca toate organele sale să lucreze dezinteresat, impersonal, pentru binele organismului întreg. Dar această sănătate, această pace nu sunt încă decât stări pur fizice.

Pentru a avea pacea sufletului și a spiritului trebuie mers mult mai sus, trebuie ca toate elementele care constituie celălalt organism, organismul psihic, să vibreze de asemenea la unison, fără egoism, fără dezacorduri, fără

idei preconceptione, ca și organele organismului fizic. Pacea este, deci o stare de conștiință superioară. Numai că, deoarece ea este dependentă de sănătatea organismului nostru și cele mai mici necazuri care apar pot compromite armonia noastră psihică, trebuie ca, aceste două organisme, fizic și psihic, să fie în armonie, pentru ca pacea să se instaleze complet.

Pacea așa cum este înțeleasă, în general, nu este pacea veritabilă. Dacă, timp de câteva minute sau ore nu simțiți în interior agitație sau necaz, aceasta nu este pace, căci nu este o stare durabilă. Adevărata pace, odată instalată nu o mai puteți pierde. Da, pacea nu înseamnă numai să te simți bine, calm și fără griji un moment, este ceva mult mai profund, mai prețios...

Pacea, v-am spus-o, este un rezultat. Când instrumentele unei orchestre sunt perfect acordate, când toți muzicienii, lucrând cu toate puterile și cunoscând șeful care îi dirijează, îl iubesc și i se supun, atunci rezultă o extraordinară armonie. În ființa omenească, pacea este, de asemenea, o armonie, un acord perfect între elemente, forțe, funcții, gânduri, sentimente, activități.

Această pace profundă, inexprimabilă, este foarte greu de obținut pentru că îți trebuie pentru aceasta voință, răbdare, dragoste și o mare știință. Atunci când discipolul începe să învețe și să înțeleagă natura și proprietățile fiecărui element, gând, sentiment, dorință, în scopul de a nu introduce niciodată în el ceea ce ar putea tulbura armonia sa interioară, și în fine, atunci când reușește să elimine din organismul său tot ceea ce nu vibrează la unison, atunci și numai atunci obține pacea.

Dacă fumați, dacă mâncați și beți orice, introduceți în organismul vostru anumite elemente nocive care vă îmbolnăvesc și nu veți putea avea pace.

Dacă vă dor dinții, dacă aveți colici sau palpitații, cum vreți să aveți pace? Ați introdus în voi particule care provoacă obstrucții sau fermentații și trebuie acum să le eliminați. Aceeași lege operează pe partea psihică. Atât

timp cât ignorați natura sentimentelor voastre, a gândurilor, dorințelor, pasiunilor, instinctelor, și le respirați hrănindu-vă din ele, fără a ști dacă vă fac bine sau rău, nu veți avea niciodată pace.

Pacea este, deci, consecința unei științe profunde asupra naturii elementelor cu care omul se hrănește în toate planurile. Și cu această știință, bineînțeles, așa cum mi-am spus, trebuie o mare atenție, o voință puternică pentru a nu lăsa niciodată să apară elemente perturbatoare. Dacă inițiații dau o asemenea importanță purității, este pentru că ei au verificat demult că, la cea mai mică impuritate în corpul lor fizic, în sentimentele sau gândurile lor, pierdeau imediat pacea.

Pacea, mi-am spus-o deja, este rezultatul unei armonii între toate elementele care constituie omul: spirit, suflet, intelect, inimă, voință și corpul fizic. Și dacă este așa de greu de obținut, este pentru că aceste elemente sunt rar în armonie. Un om are gânduri lucide, înțelepte, dar iată că inima sa unde a alunecat, un sentiment inferior, îl împinge să facă nebunii. Sau, este animat de cele mai frumoase dorințe, însă voința sa e paralizată.

Cum vreți ca între aceste contradicții să se simtă în pace? Pacea este ultimul lucru pe care omul îl poate obține. Dar când, după tot felul de suferințe și lupte, de eșecuri și victorii, ajunge, în sfârșit, să facă să triumfe natura sa divină asupra tuturor revoltelor și vacarmelor naturii sale inferioare, atunci și numai atunci poate găsi pacea. Mai înainte, se întâmplă poate, să trăiască minute delicioase, dar aceasta nu va dura. Și astfel auzim mulți oameni plângându-se: „*Mi-am pierdut liniștea, pacea*”.

Pacea, veritabila pace, este imposibil de pierdut. Se pot produce, din când în când câteva agitații, dar nu sunt decât mișcări superficiale: în interior, în profunzime pacea există.

Este ca oceanul a cărui suprafață este tot timpul agitată de valuri și spumă, dar departe de suprafață, în profunzime, domnește pacea. Când ați ajuns să aveți în voi

adevărata pace, tulburările care se pot produce la exterior nu vă mai ating, vă simțiți protejați ca într-o fortăreață. Se spune în Psalmul 91: „Domnul este locul meu de adăpost și faci din Cel Prea înalt turnul tău de scăpare”. Turnul de scăpare, este Eul superior.

Atunci când veți atinge acest punct, piscul ființei voastre, atunci veți cunoaște pacea. Această pace este o senzație divină, inexprimabilă. Dar, înainte de a ajunge la această stare, câte victorii va trebui să obțineți asupra tendințelor voastre inferioare.

Pacea provine, deci, dintr-o armonie, dintr-o consonanță absolută între toți factorii și elementele care constituie ființa omenească. Aș adăuga: această armonie nu poate exista decât atunci când toate elementele sunt purificate. Dacă ele nu se acordă înseamnă ca s-au strecurat în ele impurități. Când un om a consumat un aliment care nu îi convine deloc, el nu se simte bine, devine irascibil: dar dacă ia un purgativ, totul e în ordine. Impuritățile disturbă pacea. Deci, pentru a obține pacea, primul lucru este să lucrezi pentru purificare, să elimini toate materialele care împiedică buna funcționare a intelectului, a inimii și a voinței. Un veritabil Inițiat a înțeles numai un singur lucru: că esențialul, este de a deveni pur, pur ca un lac de munte, pur ca cerul albastru, pur precum cristalul, pur ca lumina soarelui... Cu această puritate va putea obține tot restul. Evident, nu se poate realiza așa ușor puritatea, dar cel puțin trebuie înțeleasă, după aceea iubită și dorită din toată ființa, și în sfârșit încercat a fi realizată.

Când se produc dezordini în corpul fizic, în inima voastră sau în gândire, să știți că ați absorbit elemente impure, și impure poate însemna simplu: străine. Impuritățile sunt materiale nedorite, pentru că sunt străine organismului uman. Aceste materiale nu sunt, poate, impure prin ele însele, dar sunt considerate impure pentru că prezența lor în organism provoacă perturbații. Sunt deci nocive, și trebuie eliminate. Dacă sunteți bolnav sau

chinuit, este pentru că ați permis unei impurități să intre în voi sub forma unui gând, sentiment sau altceva.

Fiecare impuritate, fie în planul mental, fie în planul astral sau în planul fizic, aduce necazuri. Și când spun „necazuri”, răul este încă mai mic, pentru că impuritățile pot, de asemenea, produce otrăvirea, intoxicarea și chiar moartea.

Este deci necesară purificarea în toate planurile: în planul fizic prin băi, curățenie, posturi etc, și în planul psihic prin rugăciune, meditație și alte exerciții spirituale. Numai în aceste condiții veți obține pacea veritabilă.

Când omul va ajunge să fie destul de vigilent pentru a-și păstra intact regatul, acest regat care îl reprezintă pe sine însuși, atunci numai va obține o pace stabilă și durabilă. Și ce va reprezenta această pace? O fericire de nedescris, o simfonie fără sfârșit, o stare de conștiință sublimă unde toate celulele se scaldă într-un ocean de lumină, înoată în ape vii și se hrănesc cu ambrozie... Trăiește dar, într-o astfel de armonie încât tot Cerul se reflectă în el, începe să vadă toate splendorile pe care nu le-a văzut înainte, pentru că era prea îngrijorat, prea agitat și pentru că privirea sa interioară și chiar exterioară, nu se putea fixa spre lucruri pentru a le vedea. Singură pacea permite de a vedea și înțelege prezența realităților subtile, de aceea Inițiații, care au ajuns să guste pacea veritabilă, descoperă minunile universului.

Majoritatea oamenilor nu caută decât ceea ce este trecător, iluzoriu și care le va aduce decepții și necazuri. Dar este greu pentru ei să înțeleagă aceasta. Pentru a înțelege, trebuie să suferi, să fii decepționat... Trebuie cu adevărat să atingi limita, disperarea, pentru a înțelege că ceea ce ți-ai dorit nu aduce nici pacea, nici împlinirea, nici gloria, nici puterea, nu aduce nimic. Dar, este imposibil a explica aceasta tuturor acelor care sunt încă tineri. Trebuie să fii vârstnic, foarte vârstnic interior sau exterior, pentru a te atașa la singurele bogății eterne. Cel ce este tânăr se joacă încă cu păpuși, soldați de plumb și castele

de nisip; vârsta nu îi permite să se preocupe de lucruri serioase, dar când se va maturiza va abandona totul pentru realizări grandioase și va cunoaște pacea.

Pacea se instalează numai când toate celulele vibrează la unison într-o idee sublimă și dezinteresată. De aceea înțelepții au dreptate când spun că nu veți putea cunoaște pacea atât timp cât nu veți introduce în celulele voastre, în toată ființa, gânduri de dragoste, mai precis compasiune, generozitate, iertare, abnegație. Nu veți putea, căci numai aceste gânduri aduc pacea. Când aveți ceva de reproșat aproapelui vostru, când nu îl veți putea ierta și vă veți chinui pentru a ști cum să vă răzbunați... sau atunci când cineva v-a împrumutat bani și vă gândiți tot timpul că va veni să-i ceară, nu este posibil să obții pacea, aceste gânduri fiind prea personale, prea egoiste. Și chiar dacă sunteți liniștiți pentru câteva minute sau ore, nu este încă pace, este puțină odihnă, o acalmie (acest fel de pace îl pot obține chiar și oamenii răi), după care, din nou, sunteți luați de grijile și neliniștile voastre.

Pacea veritabilă este o stare spirituală care nu poate fi pierdută odată obținută. Când aveți dorința de a împlini voința Domnului, adică de a deveni un binefăcător al umanității, de a iubi pe toți oamenii, de a-i servi, ierta, această idee face să vibreze la unison toate particulele ființei voastre și în acel moment veți gusta pacea. Și acea pace, când o veți obține, vă urmărește peste tot: ați simțit-o ieri, astăzi este încă acolo, toată ziua... și mâine, de cum v-ați sculat, ea vă așteaptă.

Sunteți uimiți să constatați că nu mai aveți nevoie de a face eforturi pentru a o găsi. Înainte, pentru a vă liniști, erați obligați să vă concentrați mult timp, de a vă ruga, cânta sau chiar de a lua câteva tranchilizante, acum nu mai este necesar, pacea este acolo, în voi.

Lucrați, deci, mult timp asupra acestei idei, de a iubi, de a face bine, de a ierta totul... până când ea va deveni atât de puternică încât să umple toate celulele voastre care vor începe să vibreze la unison cu ea. Atunci pacea nu

vă va mai părăsi deloc, și chiar dacă anumite evenimente vă vor tulbura, privind în voi înșivă veți descoperi că pacea este acolo, orice s-ar întâmpla. Căci, nu mai este ca înainte, o liniște, un calm fabricat, impus, care nu durează decât timpul eforturilor voastre pentru a o menține... Este o stare care face parte, să-i spunem așa, din noi.

Ați văzut animalele sălbatice? Cât timp îmblânzitorul este acolo, ele par a se înțelege, dar imediat ce acesta pleacă, ele se aruncă din nou, unele contra altora pentru a se sfâșia. Și copiii într-o sală de clasă: atât timp cât profesorul este acolo, ei stau liniștiți la locurile lor, dar când acesta iese, ei se agită, strigă, se ciondănesc. La fel se întâmplă cu celulele organismului: atât timp cât faceți eforturi pentru a le stăpâni, ele acceptă să se calmeze puțin, dar imediat ce lipsiți, adică vă gândiți în altă parte, necazurile reîncep. Trebuie deci, să vă ocupați de ele, să calmați, să curățați, să le hrăniți, ca și cum ar fi copiii voștri, elevii voștri. Da, și atunci când veți ajunge să le instruiți, când ele vor ști foarte bine să-și facă treaba fără certuri și discuții între ele, atunci pacea va veni.

În tot cazul, să nu vă închipuiți niciodată că schimbând locuința, prietenii, profesia, cărțile, țara, religia... sau femeia, veți avea pacea. Pacea nu depinde deloc de aceste schimbări. O mică liniște, un răgaz, da, dar imediat după acestea, acolo unde veți fi, alte frământări vă vor asalta, pentru că nu ați înțeles că pacea depinde numai de o schimbare în modul de a gândi, simți sau acționa. Schimbați aceasta și chiar dacă veți rămâne în aceleași locuri, în aceleași dificultăți, veți avea pacea. Pentru că pacea nu depinde exclusiv de condiții exterioare, pacea vine din interior și ea țâșnește, vă invadează în ciuda turbulențelor și trepidațiilor din lumea întreagă. Este ca un fluviu care coboară din înalt. Și când posedați această pace, sunteți capabili de a o revărsa, de a o răspândi ca ceva real, grăitor, faceți o muncă asupra lumii întregi aducând și altora pacea.

Câți oameni nu spun acum că lucrează pentru pacea

lumii dar, în realitate, ei nu fac nimic pentru ca această pace să se instaleze cu adevărat? Cuvinte numai... Ei crează asociații în favoarea păcii, dar numai pentru a se vedea, invita, pentru a primi decorații. Viața lor însă nu este o viață pentru pace. Ei nu s-au gândit niciodată că mai întâi toate celulele corpului lor, toate particulele ființei lor fizice și psihice trebuie să trăiască după legile păcii și armoniei, înainte de a emana acea pace pentru care, pretind ei că lucrează. În timp ce scriu despre pace și se adună pentru a vorbi despre pace, ei continuă să alimenteze războiul în ei, căci sunt, fără încetare, pe cale să lupte contra unui lucru sau altul. Atunci, ce fel de pace pot ei să ne aducă? Pacea, omul trebuie mai întâi s-o instaleze în el însuși, în actele lui, în sentimentele și gândurile sale. Numai în acel moment el lucrează cu adevărat pentru pace.

Articol II. Cap. 2 - Avantajele unificării popoarelor

Câte țări mari, care formează acum o unitate, erau formate nu cu mult timp în urmă, din state separate care se războiau între ele. Într-o zi ele au înțeles ca unitatea era preferabilă și, după ce s-a făcut, ele au devenit veritabile puteri. Dar este încă o etapă insuficientă, căci fiecare din aceste țări ce reprezintă realmente o putere reală, simte că vecinul îi face concurență: este neliniștită, celălalt la fel, și iată-le deci pregătindu-și armamentele. Atunci, cum credeți că se va sfârși aceasta? Printr-o distrugere reciprocă.

Toate țările trebuie să înțeleagă deci că a venit momentul pentru o unitate mult mai vastă, mult mai largă: toate statele de pe Pământ trebuie să se unească și această unificare, ca și în organismul uman, va produce sănătatea, bunăstarea, forța. Omenirea n-a ajuns încă să fie sănătoasă: ea este bolnavă, canceroasă pentru că filosofia separării domnește peste tot. Fiecare încearcă să lucreze numai pentru țara sa, pentru familia sa, pentru el însuși. Ei bine, această tendință va crea mereu complicații și războaie, căci în această împărțire vor exista totdeauna

interesele unora sau altora care vor fi rănite. Trebuie acum simplificate lucrurile, convinse țările lumii întregi că, dacă acceptă să se unească, toți oamenii vor trăi mult mai bine: nimănui nu-i va lipsi nimic, toți vor trăi în abundență, liberi să călătorească, să se întâlnească, să se iubească, să se distreze, să creeze.

În trecut, când omul nu era în stare să-și lărgască orizontul conștiinței în afara intereselor castei sale, tribului sau națiunii sale, ideile de separare își aveau rațiunea lor de a exista. Chiar mari Inițiați, ca Moise, de exemplu, au întreținut aceste idei, că trebuie luptat împotriva popoarelor străine, și Moise însuși lua parte la aceste războaie. În acea epocă era imposibil de a face înțeleasă dragostea fraternă și necesitatea unei familii universale. Dar acum, este altfel, și cu rapiditatea mijloacelor de comunicare și informare, pământul a devenit, deodată, atât de mic încât este momentul pentru oameni să înțeleagă că trebuie să suprimе frontierele și să se unească, pentru ca lumea întreagă să devină o familie. Se duce război, dar pentru a apăra ce? Priviți cum toți se încapătănează să apere o stare de lucruri care este destinată dispariției. Curând vor fi rușinați să descopere cât de mărginit era punctul lor de vedere.

Totuși, la ora actuală se constată că o întreagă muncă se încheagă în conștiințe, și veți vedea cum se va intensifica, grație, dacă nu adulților, atunci tinerilor. Căci deja, se observă cum tinerii îi obligă pe adulți să-și lărgască concepțiile, să renunțe la rasism, naționalism, la intoleranță: ei nu mai pot suporta aceste idei înguste care sunt la originea tuturor războaielor. Da, vine un tineret care va zdruncina din temelii totul în lume: atât în Rusia cât și în America, el va săvârși o revoluție formidabilă.

Conducătorii politici își închipuie, de multe ori, că destinul unei țări este în mâinile lor. Poate, câtva timp, pot să aibă această iluzie, dar aceasta nu durează. Toți aceia care au crezut că totul depindea de ei au sfârșit rău. Tiranii sfârșesc întotdeauna rău: fac să cadă câteva capete,

și apoi într-o zi, va cădea capul lor, într-o manieră sau alta. Căci, în realitate, nu oamenii cât de puternici ar fi ei dirijează destinul omenirii, ci foarte înalte Entități invizibile care observă și controlează cursul evenimentelor.

Priviți toate aceste imperii formidabile care au făcut să tremure lumea, și care au dispărut, îngropate în pulbere sau în nisipurile deșertului. Da, există alte Inteligențe, alte Forțe care lucrează într-un scop pe care noi nu îl cunoaștem. Trebuie deci ca oamenii să încerce să înțeleagă și să fie mai smeriți, dacă nu, mai devreme sau mai târziu, își vor sparge capul. Chiar și societățile secrete care credeau că vor domina lumea, n-au ajuns niciodată s-o facă, și multe dintre ele au și dispărut astfel. În timp ce, acei care urmează proiectele Divinității, marii Inițiați, chiar dacă au fost adesea călcați în picioare și masacrați, idealul lor, acesta n-a dispărut niciodată. Căci proiectele Divinității înseamnă totdeauna mântuirea omenirii, eliberarea, fericirea sa, și ele se vor realiza!

Dragii mei frați și surori, Fraternitatea Albă Universală este aici pentru a reaminti oamenilor că sunt copiii aceluiași Tată, Dumnezeu, care le dă viață, și a aceleiași Mame, natura. Atunci, pentru ce să se măcelărească? Pentru ce să lupte unii contra altora? Este monstruos, lipsit de sens. Vedeți, nu putem obiecta cu nimic la aceasta. Acceptând acest adevăr, nu mai putem continua să ne separăm, să ne detestăm, nu este logic. Trebuie să trăim în concordanță cu acest adevăr, sau atunci trebuie decis să-l refuzăm, va fi mai corect așa. Când nu ai nici același tată, nici aceeași mamă, în cel mai rău caz este permis a te lupta, dar să faci ca mulți creștini care, afirmând această credință, se măcelăresc între ei și îi măcelăresc și pe alții, atunci aceasta nu mai merge, este o contradicție formidabilă!

Dumnezeu este deasupra considerațiilor despre rase, naționalități sau popoare. El dă viață tuturor. El nu i-a creat pe oameni pentru a fi, înainte de toate, arieni sau semiți, slavi sau arabi, chinezi sau americani, El i-a creat,

atâta tot. Doar ei, din cauza condițiilor lor de evoluție, n-au putut face altfel decât să se împartă în clanuri, familii, societăți, țări. Dar într-o zi toate aceste distincții care provoacă atâtea ostilități vor dispărea, și oamenii se vor simți toți cetățeni ai lumii. Iată ce este de salutat și de dorit. Care este omul politic să pretindă contrariul? Să vină să mă găsească și îi voi arăta matematic, științific, istoric că anumite moduri de a vedea lucrurile sunt perimate.

Cu câteva decenii în urmă, francezul care ar fi îndrăznit să preconizeze o reconciliere cu germanii ar fi fost împușcat. Acum, când este o idee dobândită, nu se mai împușcă nici francezii, nici germanii; ei își întind mâinile, își fac vizite, se iubesc și chiar aduc pe lume grămezi de mici franco-germani. Atunci, de ce n-ar fi o reconciliere între toate celelalte popoare? Germanii și francezii au devenit prieteni, bine, am înțeles, dar aceasta n-a schimbat mare lucru: alți dușmani așteaptă la pândă momentul de a-i înghiți. Trebuie deci făcută o unitate mult mai vastă pentru a putea scăpa cu adevărat de toate pericolele. Dacă nu, sărmanii oameni, nici armele, nici diplomațiile lor nu îi vor salva. Dar în curând, în fața amenințărilor care vor plana peste omenire, toți vor fi obligați să-și întindă mâna.

Evident, Marte, instinctul de agresivitate va exista totdeauna, de aceea omul va simți tot timpul nevoia de a se lupta și de a obține victorii. Scopurile și mijloacele se vor schimba, dar nevoia, tendința nu vor dispărea. Omul are dreptul de a declara război lumii întregi pentru că este o trebuință pe care natura a pus-o în el. Da, are dreptul, dar numai cu armele dragostei și luminii. În viitor, războiul așa cum există astăzi sub forme atât de devastatoare va dispărea: oamenii vor înțelege cât de costisitoare sunt aceste războaie, în toate domeniile, și vor înceta să se măcelărească. Dar oricum instinctul războinic va persista.

Inteligența cosmică, ea însăși, nu vrea ca el să se stingă; oamenii vor continua să se bată, dar sub alte forme și instigatorul, în loc să-i distrugă pe alții, le va da viața,

bogăția, lumina, dragostea. Și va fi atât de frumos. Vor exista deci totdeauna bătlui, dar de un alt fel, ca bătluiile care se duc în spațiu între stele și sori care își lansează fără încetare săgeți de lumină.

Articol III. Cap. 3 - Aristocrație și democrație, capul și stomacul

Niciun regim politic, până în prezent, nu s-a arătat cu adevărat eficace în a aduce popoarelor fericirea și pacea. Indiferent ce ar reprezenta monarhia, oligarhia, republica etc, niciuna n-a adus soluții cu adevărat definitive. Pentru ce? Pentru simplul motiv că un sistem de guvernare nu înseamnă totul. Atât timp cât indivizilor cărora li se pretinde a se impune, nu au conștiința datoriei lor, atât timp cât ei nu ajung să înțeleagă că trebuie să depună toate eforturile pentru a se pune în armonie unii cu alții, oricare ar fi regimul, vom asista la aceleași dezordini, la aceleași necazuri, deci, în concluzie la aceleași nenorociri.

În vremea noastră, democrația s-a instalat aproape peste tot în lume. Simbolic, democrația reprezintă cârmuirea stomacului. Da, poporul, demosul, este stomacul. Știe oare, poporul cu exactitate ceea ce este bun sau rău? Nu, el este împins de tot felul de dorințe și poftes nemăsurate pe care le vrea împlinite. Dovada, acum când i s-au dat toate posibilitățile de a cere, va cere el oare, Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa? Va cere el, lumina și dragostea? Nu, stomacul nu cere decât mâncare în plus, și după aceea apar murdării și pagube peste tot. Poporul nu are încă un ideal superior. Da, fiindcă are nevoie de un cap, de o minte, și acest cap lipsește. Bineînțeles, trebuie o minte luminată, dezinteresată, căci, dacă cel ce se afla singur are aceleași instincte ca mulțimea care cere, jos, atunci acest lucru nu mai merită osteneala.

„Cereți Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa” a spus Iisus. Și cum Împărăția lui Dumnezeu este o monarhie, toate țările lumii trebuie să fie organizate potrivit imaginii universului al cărui rege este Dumnezeu.

Eu nu vreau să spun că, în momentul actual, monarhiile ar fi de preferat republicilor, nu, eu vorbesc în principiu. Când stomacul este orb, nu trebuie să îi dăm cârmuirea. Și când capul este nedemn, de asemenea, nu trebuie să i-o acordăm. Deci, vă rog să mă înțelegeți bine, vorbesc în principiu. Ca poporul să cârmuiască, de acord, dar cu condiția să fie luminat. Dacă nu este, nu trebuie să conducă. Iar dacă capul, de asemenea, este obscur, ignorant, dur, atunci să nu conducă nici el. De altfel, capul este acela care, adesea, aduce cele mai multe necazuri, nu stomacul. Vorbesc, deci, din punct de vedere simbolic, și în domeniul simbolicului totul este clar, matematic. A fi un adevărat aristocrat, nu înseamnă numai a purta un nume, strămoși, titluri de noblețe, pământuri, ci ați proba ție însuși simțul moral, generozitate, forța de caracter. Dacă guvernarea democratică a sfârșit prin a învinge aproape peste tot în lume, aceasta este pentru că aristocrația s-a compromis. Din nefericire, nu înlăturarea regilor, împăraților sau țărilor a făcut automat popoarele mai fericite. Căci mulți dintre aceia care au preluat puterea, chiar și în țările comuniste, repetă crimele vechilor stăpâni. Atunci, din nou va izbucni o revoltă, din nou ei vor fi înlăturați, pentru că nu sunt la înălțime: au uitat că au răsturnat monarhia și nobilii pentru a face să domnească un ideal de fraternitate și justiție. cu timpul, uiți, te materializezi, te degradezi... Ca și Biserica, care a uitat principiile iubirii pe care Iisus le-a dat, și care s-a materializat și ea de-a lungul secolelor. Trebuie să se revină acum către această aristocrație a inimii, a sufletului, care este aceea a Inițiaților, a marilor Maeștri, a tuturor acelor ființe luminate care au demonstrat-o. A vorbi despre dreptate și fericire pentru popor, aceasta nu ajunge. Toată lumea este capabilă să vorbească bine, dar câți oare, sunt capabili să trăiască și cele spuse? Atât timp cât țările vor avea lideri care nu vor fi luminați de flacăra inițiativă, nimic bun nu va ieși din deciziile lor. Câteva schimbări în domeniul economic, material, financiar sau

politic nu vor fi de ajuns niciodată pentru a rezolva aceste probleme; va fi mereu aceeași poveste, mereu același noroi. Vedeți, nu s-a înțeles încă ceea ce trebuie schimbat.

Poporul, la Roma, cerea pâine și jocuri de circ, și se citează acest detaliu cu adevărat celebru al istoriei romane, ca și cum niciun alt popor n-ar fi făcut niciodată același gen de cereri. În realitate, oamenii cer, totdeauna, aceleași lucruri, dar sub o altă formă. Ei le-au modernizat, atât, dar sunt aceleași: a mânca și a se distra, pentru aceasta fac greve și revoluții. La ora actuală, jocurile de circ sunt cinematograful, televizorul, spectacolul de music-hall, barurile de noapte, meciurile de fotbal, de cârch... Nu spectacolele sunt cele care lipsesc. Este întotdeauna aceeași fire care are nevoie de distracție și pentru care s-au găsit feluri din ce în ce mai numeroase de hrană. Câți oameni cer Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa? câți cer lumina, puritatea, adevărul, bunătatea? Totul se învâрте în jurul banului, al hranei și al plăcerilor.

Printre cererile omenești, libertatea este, poate, singura de natură spirituală, dar așa cum o înțeleg oamenii, înseamnă a avea mai multe posibilități de a pierde timpul, de a se distra, a face prostii și rău lor înșiși și altora. Cine gândește să fie liber pentru a-și consacra timpul unor lucrări sublime?

Majoritatea luptelor politice și sociale se rotesc în jurul pântecelui, sexului, lenei și plăcerii. De aceea, dacă se oferă oamenilor ceea ce ei cer, nu vor face altceva decât să se înfunde în egoism și pasiuni.

Priviți numai numărul de cărți, filme, reviste, spectacole care antrenează acum oamenii în dezordine, anarhie și haos... Și ele au succes. Este extraordinar să observi cât de mult are nevoie natura omenească să se hrănească cu această hrană infernală. De aceea, scriitorii, artiștii nu sunt prea vinovați dând publicului această hrană: el o caută cu o atare lăcomie, încât ceilalți caută să i-o procure. Nu este, deci, în întregime greșeala lor, dar, dacă ar fi fost mai conștienți de responsabilitățile lor, ar fi

simțit că nu ar fi trebuit niciodată să coboare pentru a satisface mulțimii poftele și lăcomiile naturii inferioare. Ar fi rămas pe o înălțime obligând mulțimea să urce pentru a-i atinge, această inteligență și frumusețe adusă de ei. Reprezentând creierul, ei ar fi trebuit să joace rolul unei adevărate aristocrații. Dar iată ca ei vor să mulțumească masele, demosul, stomacul, și, de aceea, acum partea inferioară domină, conduce, face pe grozava, cere...

Pe viitor, va trebui reconstituită o aristocrație intelectuală, morală, spirituală pentru ca poporul să poată evolua, și tendințele care au acaparat puterea, „demosul”, stomacul, sexul trebuie să lase conducerea minții, care nu va împlini dorințele acestora.

Dacă veți întreba natura cum vede ea lucrurile, ea vă va întreba: „*Iar dumneavoastră, cum veți echipa un vapor?*” „Pentru a putea porni, unui vapor îi trebuie motoare, și aceste motoare împreună cu carburantul lor, pot fi inteligente? Nu, ele propulsează vaporul, atât, dar nu pot vedea, îl pot arunca în stânci, pe un iceberg sau peste alte vapoare, și iată naufragiul.

Ah, dar există un căpitan care este inteligent, supraveghează, conduce. Ei bine, eu, de asemenea, când am făcut omul, i-am dat motoare să-l propulseze, care împrășcă foc, dar i-am dat, de asemenea, un căpitan. Numai ca, dacă acest căpitan a adormit pe undeva, s-a îmbătat și a lăsat locul gol, vaporul pleacă în derivă!”

Motoarele sunt jos, în cală, în profunzimile vaporului, iar sus, pe punte, adică în frunte, natura l-a pus pe căpitan: cu ochii, urechile, gura, el vede, ascultă, ordonă. De ce oare, capul nu se află între picioare, de exemplu, sau sub ele?... În realitate acolo se afla pentru mulți, vorbind simbolic. Da, toți cei care nu vor să judece, sacrifică totul motoarelor și mintea este batjocorită.

Deci, iată ce trebuie înțeles: motoriştilor care sunt jos, nu le este dat să vadă pentru a conduce operațiile, ei nu o pot face, acesta este rolul căpitanului. Dar pentru a pune în funcțiune vaporul ei sunt în stare, totul depinde de

ei. Ca și cu poporul, priviți: fără el, fără munca lui, toată țara va muri. Nu trebuie deci să-l subestimăm, el reprezintă mijloacele, condițiile, forța care sunt absolut necesare ansamblului unui corp. Poporul este acolo pentru a semăna și recolta, și fără el va apărea foametea. Dar, a-i da funcțiile care sunt ale căpitanului, ale aristocrației, nu; punctul său de vedere este prea limitat, este incapabil de a face alegeri inteligente și să orienteze evenimentele pe calea cea bună. Scuzați-mă, dar așa se întâmplă. Nu este dat celulelor stomacului să instruiască pe alții și să-i conducă. Când stomacul și sexul reclamă ceva, creierul trebuie să gândească și să selecteze. Înțelepciunea trebuie să-i ghideze și să-i lumineze pe oameni, și atunci forțele poporului vor fi acolo pentru a împlini splendorile ei.

Creând omul, Inteligența cosmică i-a arătat, prin structura corpului său, cum întreaga viață socială trebuie să fie organizată, și de altfel oamenii au reușit, prin tatonări, să realizeze ceva ce se apropie de acest model. Dar ce departe sunt încă de perfecțiune. Vor exista, tot timpul, conducători și conduși, dar nu totdeauna ei se află la locul potrivit. Ceea ce lipsește, este adevăratul respect pentru ordinea lucrurilor în omul însuși și în societate. Eu, nu mă lupt cu poporul din mine, îl hrănesc, îl îngrijesc, îl curăț. Ah, da, la mine poporul este foarte îngrijit, dar există o aristocrație căreia trebuie să i se supună. Eu nu îi permit să cânte ca la revoluție: *„Așa, așa, așa, pe aristocrați îi vom spânzura”*. Poporul meu nu cântă asemenea cântece împotriva aristocrației, dimpotrivă, o respectă.

Veți spune: *„Dar este periculos ceea ce ne povestiți aici. Dacă acum pledați pentru aristocrație și condamnați democrația, este periculos”*.

Totul este permanent periculos. Când mâncați sau beți, puteți să vă sufocați, otrăviți și să muriți; când ieșiți pe stradă, puteți fi călcat de o mașină sau, să fiți loviți în cap de o căramidă căzută de pe vreun acoperiș... Trăim în mijlocul pericolelor, dar trebuie să spunem adevărul și este

de preferat, într-adevăr, de a restabili o aristocrație luminată decât de a se conduce după criteriile și gusturile unei mulțimi neștiutoare.

Acum, urmăriți-mă bine: eu nu vorbesc de clase sociale, ci despre principii, eu știu foarte bine că în popor se află adevărați aristocrați, ființe ce au un ideal și aspirații foarte înalte. Am întâlnit dintre aceștia, nu aveau nici titluri, nici castele, nu aveau nimic, dar prin felul lor de a trăi cu adevărat drept, generos, dezinteresat, erau minunați aristocrați. Începeți să mă înțelegeți, nu-i așa?

În realitate, eu nu sunt nici pentru aristocrație, nici pentru democrație, doar pentru ordine, o unitate, o armonie care există în univers și se reflectă de asemenea și în corpul nostru.

Da, desigur, dacă Inteligența cosmică n-a fixat stomacul pe umeri și capul între picioare, aceasta pentru că există o motivație. Capul este sus, stomacul jos, și dacă oamenii doresc ca stomacul să fie în frunte și capul nu se știe unde, aceasta nu duce decât la dezordine. Trebuie înțeles faptul că există o ordine universală care nu seamănă exact cu ceea ce oamenii doresc să instaleze.

Mulți ani încă de acum încolo se va menține starea actuală de lucruri: vor exista republici, democrații, războaie, devastări, revoluții... Și când oamenii, obosiți, extenuați, aproape muribunzi, vor dori o nouă ordine, în acel moment, poate, marii înțelepți vor veni să preia destinul omenirii, și în fața unei asemenea judecăți, asemenea splendori, toți se vor supune și vor asculta. Poporul iubește dreptatea, ordinea și dacă este incapabil să le facă să domnească, aceasta pentru că, în loc de a alege ființe superioare, alege totdeauna pe câțiva dintre membrii săi. Dacă veți alege un șef printre furnici, va fi totdeauna o furnică: va ști, probabil, să vorbească, să se certe, să înțepe și să-și umple „cămara”, dar atât, nu îi puteți cere să aducă binele omenirii.

Singure, ființele de inspirație înaltă pot aduce ordinea, pacea și armonia în lume când, într-o zi această

aristocrație de ființe de elită va începe să se facă ascultată, totul se va transforma. Și poporul însuși va cere această conducere a celor mai buni. El va vedea că singur, fără lumină inițiativă își riscă dispariția. Dar, nu uitați niciodată că mai întâi în interiorul vostru este necesară această ierarhie. De aceea trebuie să cereți Cerului să vă trimită o aristocrație de ființe luminoase pentru a vă instrui și ghida. Aceasta nu va împiedica democrația să-și vadă de treburi, dimpotrivă, chiar și noaptea, căci aceste lucruri sunt indispensabile dacă poporul nu-și face munca sa: digestia, circulația, eliminarea, organismul întreg va fi pierdut... și aristocrația la fel.

* * *

Ceea ce se întâmplă în om este exact ceea ce se întâmplă în societate: se observă aceleași revoluții, aceleași frământări, aceleași inversări de situații. Câți regi, care nu erau la înălțimea sarcinii lor nu au fost înlăturați de supușii lor. Ei nu cunoșteau legile teribile ale kharmei și își permiteau să fie cruzi și nedrepti. Dar iată că alții, prin spate, în liniște, pregătesc căderea lor, și într-o zi vor fi învinși. Istoria ne-a dat atâtea exemple. Câți regi n-au fost detronați, închiși în temnițe cu puțină apă și câteva bucăți de pâine. Și stăteau acolo, nefericiți, așteptând eliberarea, în timp ce alții, care se agățau de putere, conduceau în locul lor. Toată lumea cunoaște acestea, dar câți, oare, au înțeles că aceleași lucruri se întâmplă la fel în viața noastră interioară. În interior, „regele” se lenevește sau se destrăbălează, și iată că forțele ostile pun stăpânire pe el, îl întemnițează, și conduc în locul lui...

Trebuie deci ca omul să-și reia locul în fruntea regatului său, dacă nu, va fi înlocuit de tâlharii și vagabonzii care sunt în el. Din momentul când nu este nici drept nici cinstit, când nu respectă anumite legi, se produc revoluții în interiorul lui, și este răsturnat de monștrii care preiau puterea și ocupă tronul. El păstrează, poate, aceleași aparențe, dar în interior nu mai este aceeași persoană care era acolo pentru a conduce. De altfel,

aceasta se poate observa în anumite cazuri de nebunie. Când cineva spune: „*Sunt Gengis Han*”, sau „*Sunt Iisus*”, sau „*Sunt Napoleon*”, înseamnă că este posedat. Bineînțeles, nici Gengis Han, nici Napoleon, mai ales Iisus, nu se află acolo, dar el sărmanul, nici nu mai știe unde se află. Dedublarea personalității este acum un fenomen cunoscut și clasat, nimeni nu se mai îndoiește. Dar ceea ce nu se știe, este că dedublarea, sau mai bine zis demultiplicarea personalității este un fenomen care există în fiecare individ. Căci omul este locuit de milioane de spirite și entități, și după condițiile care li se oferă, se manifestă unele sau altele.

Știu că pentru unii ceea ce spun este curios. Și totuși este adevărat. Omul este locuit de o mulțime de celule ce depind direct de el și sunt influențate tot de el. Și această mulțime îl imită. Dacă omul își permite abuzuri, poporul său sesizează și devine asemenea lui, și va deveni victima loviturilor de mai târziu. El simte că ceva nu merge bine și se plânge: „*Ce se întâmplă cu mine? Este revoluție?*”. În realitate, el și-a educat rău celulele și nu mai are nicio putere asupra lor. Atât timp cât omul ignoră faptul că celulele sale sunt mici suflete inteligente, un întreg popor, care este acolo, în el, și pe care trebuie să-l cunoască și să se ocupe de el, acesta niciodată nu-l va asculta. Poți să ceri cât vrei... nimic de făcut.

Voi, n-ați văzut niciodată problema în felul acesta? Trăiți ca toată lumea: inconștient. Nu, trebuie să fiți conștienți pentru că aveți o datorie către mulțimea care este în voi. Ea v-a fost dată ca să puteți realiza multe lucruri cu ea și nu faceți decât să-i arătați un exemplu prost. Când trebuie să prezentați ceva în fața altora, în societate, sunteți impecabili: în gesturi, în cuvinte, în mimică, în vestimentație. Dar când sunteți singur, când nu vă vede nimeni, este altfel, și vă lăsați duși, fără să gândiți de această mulțime din voi care vă observă. Atunci aceasta își spune: „*Foarte bine, dacă acesta este exemplul pe care ni-l dă, îl vom imita și vom vedea!*” Și vă răstoarnă. În timp

ce, dacă știți cum s-o conduceți, această mulțime este în stare să facă minuni pentru voi.

Da, dacă ați ști măcar imensitatea acestei mulțimi, cât ați fi de mândri. Sunt miliarde și miliarde de creaturi, o populație superioară celei de pe pământ. Vă voi spune chiar că există Inițiați care au reușit să-și educe aceste entități din ei, să le întărească și să le facă să evolueze, încât ele sunt capabile să muncească în afară, să ajute, consoleze, vindece prieteni, discipoli, sau chiar necunoscuți... Da, aceste entități iau uneori aparența Inițiatului pentru a se prezenta în fața acestor persoane, de aceea ele cred că Inițiatul chiar a venit să le ajute. Deloc, și este posibil chiar ca Inițiatul să știe ultimul că a făcut ceva pentru cutare sau cutare persoană.

Da, prin munca sa inteligentă, conștientă, o ființă poate întări anumite entități care există în ea, dându-le asemenea posibilități, indiferent că ea este incapabilă de a vizita lumea întreagă, încât grație acestor entități poate merge peste tot pentru a lumina semenii și a pregăti venirea Împărăției lui Dumnezeu. Credeți-mă, este adevărul adevărat, dar un adevăr pe care știința oficială este departe de a-l bănuși. Cât despre a-l accepta, mai bine să nu vorbim. În realitate, posibilitățile omului sunt extraordinare, nelimitate, de nedescris, dar ele depind de gradul său de evoluție. Dacă el hotărăște să se educe, să se domine, să învingă anumite slăbiciuni, aceste posibilități sunt acolo, pe drumul său, și-l așteaptă. Iar ceea ce vă spun eu, toți Inițiații, toți Ghizii, de la începutul lumii au spus-o înaintea mea. Eu nu inventez nimic, sunt aici pentru a transmite secretul științei lor, al puterii lor, și a vă conduce puțin câte puțin către această splendoare.

Atunci unde este răul, când vă spun că trebuie să vă reluați locul vostru de rege? Da, se va stăpâniți, să vă dominați, să știți să renunțați la anumite slăbiciuni pentru a scăpa de toate sălbăticiunile care sunt înăuntrul... Nu există lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a deveni regele vostru însuși, pentru ca toată această

mulțime din interior să înceapă să vă iubească, să vă respecte, să vă asculte. Când vă observă că sunteți un rege bun, imediat ce îi veți cere ceva, va porni să vă satisfacă. Când o parte din ea va fi furioasă, îi veți spune: „Opriți-vă!” și imediat se va calma. Altfel, zile întregi veți aștepta. Se va calma când va dori și nu veți putea face nimic.

Trebuie, mai întâi, în voi înșivă să restaurați aristocrația păstrând cu strictețe ceea ce aveți nobil, pur, luminos. Dar, dacă credeți că majoritatea oamenilor gândesc să-și protejeze aristocrația lor interioară, vă înșelați. Pentru un rol într-un film, pentru o poză într-o revistă, sau pentru toalete și bijuterii, o fată tânără, încântătoare își va abandona prospețimea și puritatea. Un savant își va pune întreaga inteligență și capacitate excepțională în slujba distrugerii, pentru că i s-a propus, în schimb, o sumă fantastică... Atunci, mai poate fi vorba de a-ți supraveghea aristocrația, de a o proteja? Nu, ea este vândută, decăzută, murdară. Nu, pentru nimic în lume, pentru orice sumă de bani sau pentru glorie, un Inițiat nu va lăsa compromisă aristocrația sa: el știe că datorită ei, datorită acestor ființe de lumină, inteligență și înțelepciune care trăiesc în el, va obține într-o zi cerul și pământul. Tot ceea ce i se poate propune nu seamănă cu această măreție.

Când vorbesc despre aristocrație, nu vorbesc decât despre adevărata aristocrație interioară. Dacă ea reușește să se mențină în vârf, toată mulțimea de celule trăiește în armonie. Dacă nu, aristocrația este răsturnată pentru că alții, instinctele, poftele nemăsurate, viciile, slăbiciunile au preluat puterea. Și iată că aristocrații sunt spânzurați, ca în cântec!... Aceasta se petrece întotdeauna când aristocrația interioară nu este la înălțime: aristocrații sunt spânzurați pe undeva și populația conduce.

Adesea, ceea ce vi se întâmplă și vouă. Bineînțeles, anturajul vostru nu îl va observa, dar dacă veți întâlni un Inițiat, imediat el va înțelege situația și vă va spune: „*Dragul meu, de ce ai lăsat lucrurile să ajungă până aici,*

când ai ajuns un sclav?" Și nici măcar nu știi cum s-a întâmplat. Ei bine, iată: sau ți-a lipsit inteligența, sau nu ai avut destulă dragoste în inimă, sau nu ai avut suficientă voință pentru a lucra și a te stăpâni. Nu există decât trei explicații posibile, nu patru, cinci sau zece cum își închipuie oamenii care caută întotdeauna cauzele rezelor lor acolo unde nu sunt, adică în exterior: părinții, societatea, educația, lipsa de bani, vecinii, concurența... Da, totdeauna cauze exterioare... Dar adevăratele cauze sunt simple, lipsa de inteligență, dragoste sau voință. Iată cum vede un Inițiat lucrurile. El știe că nu în exterior omul trebuie să-și caute motivațiile greutăților sale, ci numai în viața interioară, unde a lăsat dezordinea să se instaleze. Iată de ce prima sa sarcină este de a obține alte criterii pentru a vedea mai clar cauzele problemelor sale. Numai în acest fel el va fi în stare să le rezolve.

Articol IV. Cap. 4 - Despre bani

Banul nu este cauza tuturor crimelor așa cum se crede în general, Banul nu este decât un mijloc, un instrument. Numai omul, prin felul lui de a-și satisface dorințele, de regulă pe socoteala altora, face să apară intrigile, luptele, crimele. Eliminați banul, puneți orice monedă în loc, și atât timp cât omul este stăpânit de slăbiciuni, de dorințe inferioare, de pasiuni, el se va găsi în fața acelorași probleme.

Deci nu banul este vinovat, ci omul care nu este luminat și care nu știe cum să se servească de el, pentru ce motiv și în ce scop. Banul, în sine, nu este nici bun, nici rău, este neutru.

Dacă posedă o oarecare putere, aceasta pentru că oamenii i-au dat-o. Dacă într-o zi ei vor hotărî să-i ia orice valoare pentru a o da în altă parte, aceleași tragedii, aceleași seducții, aceleași elevații și aceleași căderi se vor repeta. Atât timp cât banului i-a fost conferită valoarea, și cum această valoare permite satisfacerea poftelor, toți se concentrează asupra mijlocului de a obține ceea ce au nevoie sau doresc, este normal, este natural. Dar s-ar

putea găsi alte monezi de schimb. Poate, în viitor nu vor mai exista bani: moneda va fi dragostea... da, căci dragostea este o monedă superioară aurului.

Este prea devreme însă ca omenirea să ajungă la asemenea concepții, și pentru că banul va rămâne aici încă o perioadă de timp, trebuie învățat să gândim corect despre el pentru a nu cădea niciodată în greșeli. Trebuie știut cum să privim lucrurile, atâta tot. Nu este rău ca să posezi bani. Cum să-i ajuți pe alții, dacă nu ai bani? Aveți dragoste în inimă, este bine, dar dacă nu aveți decât dragoste, materialicește nu puteți face nimic pentru a vă ajuta prietenii.

Dar, vă vorbesc ca și cum ar trebui să vă conving. Oh, la, la, știu că nu trebuie să-mi fac griji despre acest subiect: în mintea voastră, toți veți fi de acord, că trebuie să aveți bani.

Da, dar problema este de a ști cum să ne comportăm cu acești bani. De câte ori nu v-am spus: luați banii, puneți-i într-o pușculiță sau buzunar, dar niciodată în cap. Dacă îi veți privi ca un ideal de atins cu tot prețul, dacă vă vor stăpâni, vă vor aduce multe necazuri și veți fi pierduți.

Dați bani cuiva, care nu este stăpânul gândurilor, sentimentelor, al dorințelor sale și primul lucru care îl va face va fi să se folosească de ei, abuzând, până la degringoladă. Greșeala nu este de partea banului, el vă dă numai posibilitatea de a vă satisface dorințele: dacă hrăniți dorințe urâte în inima voastră, nu banul este vinovat. Luați orice alt exemplu, petrolul, cărbunele, gazul... totul e la fel: puteți să-l folosiți construind sau distrugând. Și dacă le folosiți greșit, nu cei supuși greșelii sunt vinovați, ci voi, care nu purtați lucruri frumoase în inimă. Concluzia este că, mai întâi trebuie să vă transformați voi înșivă pentru a ajunge să vă serviți de bani, și de tot ceea ce posedați, numai în scopul elevării voastre și binelui umanității. În ziua când veți reuși, chiar dacă sunteți bogat, nu veți mai fi doborât: veți realiza numai operele sublime după care sufletul vostru râvnea de multă vreme.

Lăsați banului să-și joace liniștit rolul său, ocupați-vă numai să vă îndreptați. De câte ori n-am auzit oamenii plângându-se: „Ah, banul este cauza tuturor nenorocirilor!”. Vorbesc așa, pentru că nu-l au. Imediat ce-l obțin, totul diferă. Deci, în primul rând ei sunt stupizi nevăzând adevărata cauză a nenorocirilor, și în al doilea rând, sunt de rea credință, două defecte teribile. Trebuie spus numai atât: „Ah, banul este necesar, minunat, cu condiția să nu devin sclavul său!”. Căci, dacă vă atașați prea mult de bani, veți sacrifica tot ce aveți mai bun în voi. Și chiar când veți avea acești bani, deoarece ați șters cele mai bune calități care v-ar fi permis să gustați bucuriile și plăcerile ce vi le-ar fi procurat bogăția, nu le veți mai simți deloc. Iată pericolul: ați zdrobit în voi ceva, acest element misterios care dă tuturor care îl gustă, savorile cele mai fine, cele mai subtile.

Bineînțeles, este teribil să nu posezi nici bani, nici altceva. Dar dacă vi se dă să alegeți între două situații: să posezi totul sau să pierzi capacitatea de a aprecia lucrurile, sau, dimpotrivă, de a nu avea nimic și a păstra gustul, cea de-a doua situație este de preferat, căci atunci când posedați gustul, la cel mai mic lucru care vă cade în gură, scoateți strigăte de bucurie. Dacă trebuie să alegeți, alegeți mai bine gustul. Da, a putea păstra gustul, acesta este esențialul.

Dar acest gust al lucrurilor, numai lumina vi-l poate da.

Atunci când găsiți lumina, indiferent ce faceți, mâncați, vă plimbați sau munciți, simțiți ca totul ia un gust delicios.

Esențialul, este deci de a învăța a lucra cu lumina, de a înțelege ceea ce este lumina, altfel nu veți înțelege nimic în viață. Totul este în lumină, și dacă este un domeniu de aprofundat, acesta este lumina, ceea ce este ea, cum lucrează și cum, de asemenea, trebuie să lucrăm noi cu ea.

Și iată acum, ceea ce ne revelează. Știința inițiativă: aurul nu este altceva decât lumina soarelui condensată în

străfundurile pământului de milioane de ani. Cei ce caută aurul au în interior o intuiție obscură că el este lumina solară, și că această lumină conține viață, conține dragostea... Deci cei care caută aurul au o justificare. Dar cei care îl caută prin intermediul luminii, au o și mai mare justificare. Da, pentru că ei urmează calea directă pentru a găsi ceea ce alții caută pe căi ocolite și adesea periculoase.

Instinctiv, oamenii caută aurul pentru că simt că el conține un element divin, o chintesență ascunsă. Un Inițiat nu caută aurul, el caută lumina căci știe că atunci când va avea lumină, ea se va condensa în el și el va deveni aur. Este mult mai bine decât a avea aur în buzunare sau în șifoniere. Veți spune că n-ați văzut niciodată un Inițiat de aur... Aurul său este în interior, este lumina sa, chiar dacă nu o vedeți. *„Și ce poate face el cu acest aur?”*. Dumnezeuule, ce ignoranți sunteți. Există sus, *„magazine”* unde cu acest aur el va cumpăra înțelepciunea, bucuria, pacea și el se simte cu adevărat bogat încât nu se gândește decât cum să distribuie aceste bogății altora. În timp ce bogății, chiar și cu lingourile lor de aur, putrezesc, mucegăiesc, sunt zdrobiți, nefericiți, solitari. Deci acest aur nu este suficient pentru a le asigura fericirea.

Mă înțelegeți sau nu?... Există realități care nu sunt cunoscute și care trebuie cunoscute, și nu numai cunoscute dar și trăite, în asemenea fel încât să se obțină adevăratele comori. Este o întreagă disciplină. Veți spune că acestea sunt baliverne? da, dar baliverne care se realizează!

Și vreți să știți cum dispune de aurul său un Inițiat? Un exemplu: când cineva este bolnav, aceasta înseamnă că a comis greșeli și trebuie să plătească pentru ele. Dar eu spun entităților celeste: *„iubesc pe această persoană, pentru că a făcut lucruri bune pentru Fraternitate. Cât trebuie plătit?”* Și plătesc eu. Imediat persoana respectivă se vindecă. Ei da, acestea sunt realități, se poate plăti pentru cineva cu acest aur și el se va vindeca.

Atunci, dragii mei frați și surori, este bine a căuta

bogația, dar cu condiția de a o căuta acolo unde se află cu adevărat, în chintesența ei, și nu acolo unde este cristalizată, greoaie și aproape inoperantă, pentru că acolo ea nu vă poate da esențialul. Dacă trebuie să transportați casele voastre de bani printr-un deșert, veți spune peste câțva timp: „*Ah, Doamne, dacă cineva mi-ar aduce un pahar cu apă i-aș da toți banii!*”. Dar cum nu vine nimeni veți muri de sete cu aur cu tot.

În timp ce dacă posedați celălalt aur, veți bea, vă veți potoli setea și nu veți muri.

Aveți bani și acești bani vă deschid toate ușile. În lumea fizică, da, dar celelalte uși, ușile păcii, fericirii, bucuriei, inspirației, ușile tuturor calităților și virtuților rămân închise. La ce vă poate fi de folos să aveți toate celelalte uși deschise când cele ale sanctuarului vă rămân închise? Mâncați, vă plimbați, munciți fără nicio plăcere. În tot ceea ce faceți nu găsiți nicio bucurie: este semnul că ușile spirituale sunt închise. Ei bine, aceasta înseamnă că ați înțeles viața și valorile ei într-o manieră greșită.

* * *

Nu trebuie împiedicați oamenii în a căuta bogăția. Dar cei care o caută trebuie să știe ceea ce au de făcut pentru a evita de a fi sfârâmați de greutăți griji, angoase, bănuieli. Căci aceasta îi va aștepta dacă nu posedă lumină. Să fie bogați, dar fără a cădea în stările negative care sunt fidele urmăritoare ale celor ce se angajează pe acest drum. Să fie bogați, dar fără a leza pe alții, și mai ales să învețe să facă să circule aceste bogății, să aibă plăcerea de a implica și alte persoane în ele. Căci a da este un mod de a progresa. Dar există rareori obișnuința de a da. Mulți au bogății imense pe care le păstrează pentru ei, și culmea, sunt nefericiți. Nu trebuie niciodată ca oamenii să fie împiedicați să se îmbogățească, ci numai a-i învăța să împartă aceste bogății cu alții.

Nevoia de a acapara a cauzat totdeauna oamenilor divizări și masacre. Peste tot, chiar în familii unite, câte tragedii nu s-au întâmplat în probleme de moșteniri.

Totdeauna lăcomia domină, și iată de ce lumea nu își poate depăși necazurile. Toate războaiele au la origine nevoia de a avea ceva în plus. Mobilul este întotdeauna de a lua ceva vecinului: bani sau pământuri... ca și cum în viață n-ar exista decât bani și pământuri pentru a te simți bogat și fericit!

În realitate, Dumnezeu a distribuit totul tuturor a: hrana, apa, aerul, căldura, lumina, și în lumea subtilă prana, la fel ca tot felul de elemente benefice. Atunci de ce omul se simte încă sărac și mizerabil? Pentru că nu știe să atragă acele elemente și să le absoarbă. Numai Inițiații știu să atragă acele elemente și să le absoarbă. Numai Inițiații știu să găsească bogăția peste tot în univers. Toți ceilalți gândesc că viața este săracă, că Domnul nu le-a dat nimic. Ba da, totul este împărțit cu larghețe, totul este la dispoziția tuturor creaturilor, numai creaturile sunt slabe, leneșe, oarbe, stupide, și de aceea rămân în sărăcie.

Dumnezeu a împărțit totul în atmosferă, soarele, stelele, munții, oceanele. El n-a păstrat nimic pentru El. Totul este la dispoziția voastră, fără interdicții. Interdicțiile sunt în voi pentru că nu sunteți nici puternici, nici puri, nici inteligenți. Dar în realitate tot ce aveți nevoie este acolo. Priviți lumina, căldura, spațiul, stelele, totul este la dispoziția voastră, dar voi nu ajungeți niciodată să le folosiți.

Dumnezeu este drept și mare, El n-a spus niciodată că bogățiile îi aparțin, că sunt pentru unii și pentru alții. Nu. Dacă nu ați fost capabili să profitați de ele, nu El este răspunzător. De aceea trebuie să studiați, să exersați, dacă nu încă multe încarnări veți rămâne la fel de săraci și mizerabili, și veți continua să-l acuzați pe Dumnezeu.

Ceea ce mă uimește tot timpul, este de a vedea cum oamenii se limitează ei înșiși. Priviți felul lor de a se hrăni: se mulțumesc să mănânce, să bea, să respire, adică de a se alimenta cu elemente solide, lichide, gazoase și lasă la o parte elementul subtil: focul, lumina... Acesta este motivul pentru care se află în pericol: pentru că nu se hrănesc în

mod convenabil. Pentru a se hrăni convenabil ei au nevoie de patru elemente. Și cu adevărat, al patrulea element, focul, este elementul esențial. De aceea este important de a vedea răsăritul soarelui dimineața pentru a absorbi acest foc și această lumină care sunt acolo, dispensate în profunzime, în fiecare zi.

De altfel, priviți soarele. Există oare pe pământ o ființă a cărei lumină, dragoste, generozitate pot să se compare cu cele ale soarelui? Nu, atunci luați-l drept model și puțin câte puțin intelectul vostru va primi lumina sa, inima voastră căldura sa, spiritul vostru puterea sa. Și mai ales, la fel ca el, veți da, veți da...

Majoritatea oamenilor au ca regulă de conduită cuvântul a lua. Ei sunt astfel educați și toată cultura contemporană se află sub semnul de a lua. Nu se înțelege decât acest cuvânt... Ca și țăranul care a căzut într-o fântână. Un om trece pe acolo și aude strigăte de ajutor: el se apropie, îl vede și îi spune: „*Dă-mi mâna ta!*” Când aude cuvântul „*a da*”, imediat țăranul lasă mâna în jos și preferă să rămână în fântână. când celălalt înțelese că era un avar inveterat care nu voia să audă cuvântul a da, îi spuse: „*Ia mâna mea*”. Ah, cuvântul „*a lua*”!... Imediat, țăranul întinse mâna și a fost salvat. Cuvântul a lua îi convenea, dar a da, nu. și dacă ar fi fost singurul. Oriunde merg, oamenii caută să ia câte ceva. Studiază, se întâlnesc, muncesc, se căsătoresc pentru a lua, spiritul lor este orientat tot timpul în această direcție. De aceea peste tot unde merge ființa omenească nu emană nici lumină, nici căldura, nici viață: pentru că nu gândește decât să ia.

Chiar și în dragoste, când bărbatul și femeia se caută, fiecare este preocupat de a lua ceva. Bărbatul vrea să toace viața femeii și invers. Există cazuri în care ar fi mai bună despărțirea: ei încalcă legea iubirii. Veți spune: „Dar ei se iubeau, erau împăună, se contopeau”. Nu, erau pentru a lua. Fiecare nu gândea decât să obțină anumite lucruri din partea partenerului său, să-l exploateze fără scrupule, fără menajamente. În loc să pună ceva bun în

sufletul și inima celuilalt, un elan, o viață, o inspirație, așa fel ca acea ființă să se trezească și să avanseze, dar nu, în fiecare zi se ia câte ceva, se mănâncă și se bea pe săturate. Din cauza acestei mentalități întreaga lume este în pericol.

Nu există nicio școală unde se învață oamenilor știința de a da, cu excepția școlii soarelui. Toate planetele iau. Numai soarele dă, de aceea trebuie să ne instruiți la școala lui. El este singurul care știe cu adevărat să dea, atunci de ce să nu-l iubim? Toate creaturile care știu să dea ceva bun, sunt iubite și se simte atracție către ele. În timp ce acelea care iau... după câțiva timp fugi de ele pentru a te salva. De ce unii își închipuie că vor putea la nesfârșit să jefuiască pe alții? Foarte repede ceilalți vor observa și îi vor abandona. Atunci gândiți-vă și veți vedea cât de avantajos este de a dezvolta în voi tendința de a da.

Articol V. Cap. 5 – Asupra repartiției bogățiilor

Am fost adesea întrebat despre repartiția bogățiilor. Este o problemă care preocupă mulți oameni, căci în inegalitatea acestei repartiții ei văd cea mai mare nedreptate.

În realitate, cât de departe am urca în istoria omenirii, problema a fost deja pusă. Cel care era mai abil sau viguros, de exemplu, un bun vânător, aducea mai mult vânat și acumula astfel mai multe bogății decât alții. Această inegalitate a bunurilor despre care se spune că ar fi nedreaptă, a fost la origine cu adevărat dreaptă. De altfel naturii nu i-a plăcut niciodată egalitatea, nivelarea, uniformitatea.

De la Revoluția din 1789, Republica franceză are ca deviză: „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, dar în realitate egalitatea nu există nicăieri în univers, peste tot domnind inegalitatea. Nu există egalitate pe pământ, în niciun plan. „Dar noi am făcut din egalitate o lege!” Da, dar legea nu este decât un lucru teoretic, abstract, un text agățat de perete, nu este o realitate. În realitate, egalitatea nu există nicăieri: natura a dorit diversitate și această diversitate crează inegalitatea. Aceasta pentru că, având capacități

diferite, unii oameni au acumulat mai mult decât alții. Este oare normal? De-a dreptul normal. Trebuie să ne enervăm? Deloc. Dar oamenii nu gândesc până aici, ei strigă, se revoltă, lăsându-se antrenați de alții. Aici, se pune problema de a înțelege, de a studia, de a fi clar. Dacă vor exista apoi motive de a țipa, de a se certa, bine, se apără, dar înainte de toate să fim clari, tot ceea ce oamenii posedă, este normal, este just. Bogații își merită bogățiile și săracii sărăcia. Dacă aceasta nu este evident pentru majoritate, este pentru că ei au respins credința în reîncarnare care explică și justifică fiecare stare, fiecare situație. De ce unii sunt bogați în această încarnare? Pentru că au lucrat, de o manieră sau alta, în această încarnare? Pentru că au lucrat, de o manieră sau alta, în precedentele încarnări pentru a avea aceste bogății. Este spus în Știința inițiativă că tot ceea ce cereți, veți obține într-o zi. Că va fi bun sau rău, îl veți obține. Domnul dă tuturor a ceea ce se cere. Dar, dacă în continuare, aceștia își vor sparge capul, nu mai este vina Lui. Dacă cereți greutate și veți fi mai târziu sfârâmați de povara lor, este oare greșeala Domnului? Vă revine vouă sarcina de a cunoaște consecințele îndepărtate ale cererilor făcute. Nu vă gândiți niciodată suficient la întorsăturile pe care le pot lua lucrurile: oare, după ce dorințele vi s-au realizat, nu veți deveni nefericiți, săraci sau bolnavi? Adesea, ar fi fost mai bine ca aceste dorințe să nu se împlinească. De aceea discipolul trebuie să înceapă prin a învăța că sunt lucruri de cerut și altele nu.

Faptul că bogații s-au îmbogățit pentru că și-au dezvoltat anumite calități și au muncit pentru a obține aceste bogății, este un lucru sigur. Legea este adevărată. Veți spune: „Da, dar ei au folosit viclenia, violența, necinstea, minciuna”. Este posibil, dar chiar folosind aceste mijloace, este spus că ar fi obținut bogăția, pentru că aceasta și-au dorit. Evident, ceea ce nu este spus, este dacă o vor păstra mult timp, dacă vor trăi fericiți, în pace și bucurie. Ei au ceea ce au cerut. Au reușit prin mijloace

ilicite, nu-i nimic, au reușit. Dar ceea ce nu știu ei, sunt consecințele. Mulți cerșetori, vagabonzi, sunt oameni care, în viețile trecute s-au îmbogățit cauzând pierderi altora, sau au folosit bogățiile lor pentru a face rău. Bineînțeles, aceasta nu se întâmplă în toate cazurile, la fel cum nu toți bogății au reușit prin viclenie și necinste; unii au reușit printr-o muncă îndârjită, sau printr-o moștenire, șansă, sau grație unei descoperiri. Nu mă pot opri asupra fiecărei căi în particular, vorbesc numai în general.

Deci în natură inegalitatea domină: sărăcia la unii, bogăția la alții. De ce oamenii își închipuie, oare, că trebuie să fie egali? Ar fi stagnare, n-ar mai fi mișcare, evoluție, fiindcă n-ar mai exista competiție. Fie că este pentru bogăție, putere, sau știință, competiția nu va putea fi oprită.

În această problemă a egalității bogățiilor, există într-adevăr ceva de pus la punct. Oamenii se ceartă, își smulg părul, se omoară pentru a schimba această situație, dar niciodată nu o vor face, căci natura susține inegalitatea. De ce să ne înduioșăm de leneși, incapabili, ignoranți? Să le oferi câte ceva, prin generozitate, este altceva. Dar a da celui care este prost și leneș la fel ca celui care are un mare talent și cunoștințe, aceasta este nedreptate!

Unii... să-i numim „filosofi” au vrut să distrugă în om dorința de a posedea mereu mai mult. Aceasta nu va fi posibil, niciodată, căci natura însăși a pus în om această dorință, și dacă nu este în planul fizic, ea se află în planul afectiv sau planul intelectual. În oricare domeniu, omul este împins să se îmbogățească într-un fel sau altul. A dori întotdeauna mai mult este un lucru normal. Dar când aceasta începe să devină anormal? Organismul ne-o spune într-un fel în care niciun filosof nu mai poate obiecta. Dacă aș exprima părerea mea personală, toți ar putea veni să-mi spună: „Nu, după mine nu este așa. După mine...”. Și aceasta nu s-ar mai sfârși. Deci, nu voi spune părerea mea, ci aceea a naturii universale: încerc mereu să găsesc exemple, printre operele ei, cum a rezolvat această

problemă, cum nu este părerea mea personală, toată lumea este obligată să se încline.

Atunci, este permis de a aduna bogății? Bineînțeles, ce face stomacul când îi dați hrană? Începe munca, o transformă, ia ceea ce îi este necesar, iar restul îl aruncă, nepăstrând nimic. Ceea ce primește, nu-l folosește numai pentru el, ci-l muncește și distribuie apoi în tot corpul. La capătul a câteva ore, când resimte din nou un vid, va prelua din nou hrană și totul reîncepe. Mulțumită acestei împărțiri impersonale, dezinteresate, omul este sănătos, vorbește, merge, muncește, cântă...

Să presupunem acum că stomacul cere: „Pe viitor, voi păstra totul pentru mine. Cine sunt acești proști pentru care trebuie să dau mereu câte ceva? Și dacă va fi o foamete? Nu se știe niciodată ce rezervă viitorul. Am o întreagă listă de hrănit, trebuie să fac provizii”. El va acumula, acumula, și iată, va apărea boala. De ce? Pentru că legea impersonalității, a Fraternității, nu va fi respectată. Medicii vor numi această obstrucție tumoare, cancer, cum doresc... și la fel va fi dacă plămânii, capul, inima se pun la păstrat numai pentru ei.

Toți oamenii sunt ca celulele unui aceluiași corp, iar în organism, există mult mai multe celule decât oameni pe pământ; creierul nostru are, el singur, mai multe miliarde. Atunci cum se întâmplă că toate celulele corpului s-au aranjat pentru a trăi împreună în ajutor, în fraternitate, iar oamenii sunt așa de proști încât nu reușesc? Dacă ar putea realiza această fraternitate universală, va fi o așa mare prosperitate încât țările și indivizii nu vor mai simți nevoia de a aduna bogății și de a le ascunde, pentru că va exista întotdeauna tot necesarul pentru toată lumea.

De ce oamenii nu se gândesc decât să adune? Pentru că se aruncă fără oprire în situații încurcate care îi conduc la catastrofe? Atunci, din previziune, strâng grămadă tot felul de lucruri pentru zile negre. Dacă toți ar fi rezonabili, nimeni n-ar simți nevoia de a acumula: fiecare ar dispune de tot, atât cât îi trebuie... și chiar mijloacele de transport

ar fi gratuite, s-ar continua să se muncească pentru a nu amărî, dar s-ar munci gratis... Da, gratis pentru că este realmente agreabil să fii înconjurat de oameni care te recompensează pentru munca depusă prin recunoștință, surâsuri, dragoste. Banul pălește alături!

Trebuie deci ca oamenii să fie luminați în spiritul de a nu aduna mai mulți bani și bogății decât le este necesar. Când omenirea va deveni o familie, când frontierele vor dispărea, va dispărea și această nevoie de a strânge peste măsură și nu va mai exista nedreptate. Iată deci soluția: ca fiecare să înțeleagă avantajele Fraternității Universale și să lucreze pentru ea, ca și celulele într-un organism sănătos.

Articol VI. Cap. 6 – Comunism și capitalism, două manifestări complementare

Lumea întreagă este actualmente împărțită în două: de o parte capitaliștii și de cealaltă comuniștii. Pentru majoritatea oamenilor capitalismul și comunismul reprezintă două moduri diferite de a concepe producția și repartitia bogățiilor materiale, dar în realitate sunt două noțiuni care ascund realități mult mai vaste.

Să luăm exemplul unei tinere. În trecut... mai puțin astăzi, o tânără este la început capitalistă: ea nu vrea să fie nici îmbrățișată, nici mângâiată, ea păstrează totul pentru ea însăși. Părinții ei au sfătuit-o să nu dea nimic și ea urmează aceste sfaturi pentru o perioadă. Dar cum curentul comunist face progrese și se fofilează în toate regiunile, va pătrunde într-o zi și în capul tinerei fete care dorește acum să distribuie tot din inima sa, farmecul și frumusețea sa, ea a devenit comunistă. Și la fel pentru un băiat: după o perioadă capitalistă, el, de asemenea, devine comunist, distribuie peste tot chintesența sa. Da, toate acestea înseamnă comunism. Bineînțeles, nimeni nu vede lucrurile așa, dar eu, cum sunt atât de deformat, le văd așa.

Să spunem că o tânără care își dă capitalul său primului venit este comunistă. Dar, în fond, de ce dă ea

acest capital? Pentru a pune mâna pe capitalul băiatului, care și-l va pierde. Nu este deloc dezinteresat acest fel de comunism. Dacă o fată devine generoasă este pentru a avea capitalul băiatului. Fără capital nu se poate trăi. O fată posedă, deci, un capital formidabil, și cu acest capital ea poate să-și cumpere multe lucruri... Ea poate fi invitată la un restaurant pentru o masă mai bună și apoi, ea va fi mâncată, dar, în sfârșit, să nu insistăm!... Vedeți cât de complexe sunt lucrurile.

În realitate, natura ne arată că amândouă sunt necesare: comunismul și capitalismul. Ce este un copil? Un capitalist. El strigă, cere, se impune, vrea să acapareze totul și să păstreze totul pentru el. Dar într-o zi când se va căsători și când va avea copiii lui, el va fi obligat să devină comunist și, la rândul său va distribui bogățiile sale. Oamenii se nasc toți capitaliști, comunismul vine mai târziu. Când un băiat întâlnește o fată pentru a întemeia un cămin, iată deja o comună, aceasta este începutul.

Natura însăși obligă ființele să se manifeste drept capitaliști și comuniști, dar în perioade diferite, desigur. În primul rând omul este capitalist, căci trebuie să devină bogat. Natura îi oferă capitaluri: brațele sale, picioarele, ochii, urechile, sexul, creierul sunt capitaluri cu care trebuie să lucreze pentru a obține bogățiile pe care va putea, mai târziu, să le distribuie. Dacă sunteți săraci, ce puteți împărți? Nimic. Nu veți ajunge nici să vă ajutați soția și copiii. Trebuie să fii bogat pentru a ajuta pe alții. Capitalismul trebuie să fie numai un mijloc, dar greșeala capitaliștilor este de a fi făcut un scop. Capitaliștii n-au înțeles nimic... Și nici comuniștii, de altfel. Îi credeți pe comuniști că sunt adevărați comuniști? Aceasta, numai Dumnezeu o știe. Dacă îi critică așa pe capitaliști, dacă îi combat, adesea pentru că doresc să fie la fel de bogați și puternici ca ei. Cel care se simte sărac și dezmoștenit propovăduiește comunismul. Da, dar dacă devine bogat, oh, la, la s-a sfârșit cu comunismul. Atât timp cât oamenii sunt săraci, sunt comuniști, dar imediat ce sunt bogați, ei

devin capitaliști, pentru că dacă acceptă în acel moment comunismul, vor trebui să împartă totul, și aceasta nu le mai convine. Însă eu, cred în comunism. De ce? Pentru că Iisus era comunist, dar un comunist alb, nu un comunist roșu. Pentru moment nici comuniștii, nici capitaliștii nu gândesc și nu acționează corect. Când ai drept ideal de a aduna bogății, vor apare tot felul de inconveniente care n-au fost prevăzute. Iar când vrei să împarți fără discernământ, apar altele neprevăzute, care sunt la fel de prejudiciabile. Deci, dacă comuniștii și capitaliștii nu doresc să meargă mai departe în înțelegerea lucrurilor, se vor masacra, vor fi războaie civile în așteptare de alte războaie... Nici unii, nici ceilalți nu au această lumină pe care o dăm noi aici: de a munci pentru un ideal înalt. Ei nu lucrează decât pentru ei și chiar dacă lasă impresia că lucrează pentru alții, în realitate nu o fac decât pentru ei.

Trebuie să existe o înțelegere între capitaliști și comuniști pentru ca, împreună, să ajute omenirea. Și unii și ceilalți sunt necesari pentru că aceste două curente ale capitalismului și comunismului lucrează simultan în univers. Pentru ce oare oamenii fac un factor de diviziune, chiar dacă echilibrul cosmic se sprijină pe aceste două curente. Deveniți deci, în același timp, adevărați capitaliști și adevărați comuniști, și veți fi în plenitudine.

Mulți sunt comuniști pentru că sunt obligați să o facă, li se confiscă terenul, casa... dar nu ei s-au oferit să le doneze. Atunci, straniu comunism, când el obligă oamenii să dea tot ce le aparține. A limita, a oprima, a distruge pe alții, este oare comunism? Nu, comunismul înseamnă a învăța pe alții să distribuie, să dea, să surădă, să iubească, păstrând tot capitalul lor, căci fără capital ce poți face? Dacă nu aveți bani, chiar și cu cele mai bune idei din lume, nu veți putea realiza nimic. În timp ce cu un capital, veți ridica o întreprindere, veți câștiga bine și veți putea apoi să distribuiți beneficiile voastre: veți deveni comunist. Dar pentru a deveni comunist, trebuie să fii mai întâi capitalist. Iată ce trebuie înțeles. Dacă nu aveți nimic, nu veți putea fi

comunist. Toți posesorii de capital care nu au înțeles motivul de a exista al capitalului sunt foarte proști capitaliști iar comuniștii au dreptate în a-i ataca. Dar nu au dreptate când atacă pe adevărații capitaliști, pentru că numai aceștia sunt cu adevărat comuniști.

Veți spune: „*Dumnezeule. Totul este încurcat, nu mai înțeleg nimic!*”. Da, este totdeauna încurcătură în capul vostru pentru că nu ați fost instruiți în Știința inițiativă. Când vi se prezintă adevărurile așa cum Inteligența cosmică le-a creat, nu înțelegeți nimic, pentru că erați în școli omeneste unde vi s-au inoculat idei greșite. În timp ce eu, am fost în Școala Inteligenței cosmice unde mi s-au spus aceasta: dacă nu sunteți capitalist, nu veți putea deveni comunist. Trebuie deci lărgită înțelegerea, să deveniți un capitalist și să vă serviți de toate bogățiile, chiar de creier, gură, brațe, picioare, pentru a face bine. În acest moment sunteți un comunist ideal. Dar dacă nu aveți nimic și veți dori să fiți comunist, ce fel de bine veți face? Niciunul. Și dacă veți lua ceea ce nu vă aparține, veți fi un hoț.

A dori eliminarea bogățiilor pentru a le lua ce au și a trăi ca ei, să fie oare, acesta, un mod de înțelegere a lucrurilor? Când trăiești în mizerie, îi combați pe bogați, dar odată ajuns bogat, încetezi să îi mai combați. În realitate, atunci când sunteți bogat ar trebui să fiți contra bogățiilor și să împărțiți totul. Dar a vorbi de rău pe bogați când ești în mizerie, este prea ușor. La fel ca și fetele urâte care critică pe cele frumoase. Ele le critică pentru că se simt urâte. Dacă ar fi fost frumoase, ele n-ar fi criticat niciodată frumusețea.

Atunci, răsturnând pe capitaliști strigați: „Trăiască comunismul!” și apoi oprimați poporul încă și mai crunt decât predecesorii voștri? Nu, aceasta nu trebuie să se întâmple. Cum se vor justifica comuniștii în fața istoriei? Căci totul este înregistrat. Vedem din ce în ce mai multe filme care arată cum, după ce au fost forțați să mărturisească crime pe care nu le-au comis niciodată,

oamenii sunt condamnați pe nedrept. Dar istoria vă judecă, și îi va judeca pe toți, capitaliști ca și comuniști. Toți vor fi în același coș, și îi va dezvinovăți pe cei care au încercat să se îmbogățească pentru a da aceste bogății altora, realizând astfel lucruri mari pentru fericirea omenirii.

De altfel acest adevăr trebuie să fie înțeles și aplicat în toate domeniile. Priviți: fiecare vrea să studieze, să se instruiască, să câștige bani pentru a se face stimat și respectat, căci oriunde se prezintă un om bogat, instruit și puternic, porțile se deschid. În toate domeniile, regăsim aceleași tendințe eterne de a deveni capitalist, adică de a avea o proprietate, de a poseda, de a domina. Această ia forme diferite: pentru unii bogăția, pentru alții puterea, conducerea, pentru alții cunoașterea... Cunoașterea aparține, poate, unui domeniu superior, dar, în fond, înseamnă același lucru: să devii bogat pentru a te impune. Da, savanții se comportă la fel ca și bogății: sunt adesea distanți, disprețuitori, și deloc fraterni.

Toți ignoranții și slabii au tendințe „comuniste”: le place mult să se întâlnească, să se îmbrățișeze, să se invite, și sunt foarte accesibili, foarte drăguți... pentru că nu au nimic. În timp ce acei care sunt puternici sau savanți sunt mai greu de văzut: trebuie să le ceri întâlniri cu luni și luni înainte și adesea vă primește secretarul lor, ei fiind inaccesibili. Oare așa trebuie să se poarte? Toți acei care sunt bogați, în oricare domeniu ar fi, nu trebuie să se comporte ca pontifi orgolioși, ci trebuie să coboare puțin la nivelul celorlalți, să fie fraterni, să împartă bogățiile lor: atunci ei vor fi adevărați comuniști. Știința, puterea trebuie căutate ca mijloace de a ajuta omenirea și nu pentru aranjarea propriilor afaceri.

Când privesc oamenii care vorbesc la televizor, fie comuniști sau capitaliști, ei au o atitudine „capitalistă”? Se simt tari în domeniul cunoștințelor, argumentelor, și vorbesc ca niște despoți, nu au niciun pic de dragoste, modestie, sau blândețe. Da, eu nu mă pot înșela, toate atitudinile le pot clasifica. Veți spune: „*Dar cum puteți*

clasifica aceste atitudini în categorii capitaliste și comuniste?". Oh, pentru că sunt folosite fără oprire aceste două cuvinte nefericite. Aș putea găsi altele, dar în așteptare le folosesc pe acestea pentru că sunt comode.

Trebuie să aveți cunoștințe, titluri, diplome, dar nu pentru voi, nu pentru a vă aranja afacerile proprii. Știința nu trebuie să fie un mijloc de a satisface eul vostru interior. Nu, toate talentele pe care puteți să le dezvoltați pentru a deveni un savant, un artist, un om politic, un financiar, nu trebuie să fie decât mijloace pentru a face bine. Atunci aceasta devine divină, pentru că cele două se alătură: sunteți în același timp și capitaliști și comuniști. M-am gândit mulți ani la această problemă, și vă spun cum am rezolvat-o: am devenit în același timp și capitalist și comunist.

Capitalismul și comunismul sunt amândouă necesare, indispensabile, și vă spun că, natura însăși a făcut să apară aceste două tendințe. Copilul, care ia, este un capitalist, și bătrânul, care împarte tot, înainte de a pleca „dincolo”, este un adevărat comunist: nu a păstrat nimic pentru el. Între cei doi se află tot felul de oameni care nu aparțin cu adevărat nici uneia dintre cele două categorii: capitaliști, care de fapt nu sunt capitaliști, și comuniști care nu sunt comuniști. Idealul este de a fi în același timp capitalist și comunist, adică de a se îmbogăți pentru a împărți fără oprire bogățiile sale. Ajuns aici, ești perfect. Dar dacă sunteți numai comuniști sau numai capitaliști, sunteți oricum pierduți.

Cel care dorește să posede ceva are dreptate, da, natura i-a acordat acest drept. Dovada, este că avem un corp fizic, ne aparține, și dacă vrem să-l împărțim, devine periculos. Se pot împărți anumite lucruri, este de înțeles, dar corpul trebuie păstrat. Priviți copacul: el este capitalist, își păstrează rădăcinile, trunchiul, ramurile sale, dar este și comunist, când el își împarte fructele. În acest fel a conceput natura lucrurile. În Inițiat care a înțeles lecția naturii face exact ca și copacul: își păstrează

rădăcinile, trunchiul, ramurile, dar împarte fructele, adică gândurile, sentimentele, cuvintele, lumina sa, forța și banii săi. Singur Inițiatul este un adevărat capitalist și un adevărat comunist. Ceilalți nu sunt decât copii care se ciondănesc și care nu au înțeles nimic din adevărata viață, și, de aceea, nu-și vor rezolva niciodată problemele lor pentru că nu posedă lumina inițiativă.

Deci, vedeți, adevăratul capitalist este Inițiatul, el s-a îmbogățit, s-a îmbogățit... el este totodată și adevăratul comunist, căci zi și noapte își împarte bogățiile. În schimb, capitalul și-l păstrează, căci nu ar putea face nimic fără capital. Închipuiți-vă că cineva vine lângă mine și îmi spune: *„Oh, ce vioară minunată aveți. vă rog să mi-o dați mie!”*. Dacă aș fi un adevărat capitalist aș spune: *„Nu, nu vă dau vioara mea, îmi aparține, dar veniți în fiecare zi și voi cânta pentru dumneavoastră”*.

Atât timp cât oamenii vor fi împărțiți în capitaliști și comuniști, va exista război între ei. Câte furturi, explozii, incendii, răpiri, asasinate, n-au altă origine decât aceste două cuvinte!

Înțelepciunea înseamnă de a lăsa să se dezvolte într-o manieră echilibrată cele două tendințe: capitalistă și comunistă. Chiar într-o zi, de exemplu, trebuie să știi să fii și una și cealaltă. A fi numai capitalist, adică de a trăi numai în ascunzișul său, fără a vedea alte persoane, este rău. Și a fi tot timpul cu alții pentru că ești incapabil de a trăi singur, iată un comunism cu adevărat îndobitocitor. Atunci, eu am rezolvat astfel problema. Am păstrat jumătate din zi pentru mine, muncind, rugându-mă, meditănd, acumulând. Cealaltă jumătate vorbesc, primesc vizite, împart. Iată cum poți fi fericit mulțumind amândouă naturile.

Dacă sunteți tot timpul singur fără a oferi nimic din voi, aveți o indispoziție, vă lipsește ceva. Iar dacă stați continuu... cu alții, veți pierde tot, rezervorul se golește și nu vă va rămâne nimic pentru voi. Veți fi deci obligați să deveniți capitalist, să renunțați puțin ca să-i mai întâlniți

pe alții pentru a putea să vă îmbogățiți din nou. Cei care acumulează mult și cei care împart mult, sunt nefericiți. Cea de-a treia soluție este singura care îi face pe oameni fericiți: jumătate-jumătate.

* * *

Atât timp cât gândim capitalismul și comunismul separat, opunându-le, cădem în greșală. Capitalistul care acumulează fără să împartă nimic începe să putrezească. Este la fel ca și grâul pe care îl păstrați ani de zile în hambar în loc de a-l semăna: șoarecii îl mănâncă, sau pur și simplu putrezește. Este perfect normal să îți dorești să posedezi? Dar a dori numai posesia fără a da nimic este un instinct primitiv care trebuie educat. Tot ceea ce omul posedă trebuie să-i servească să facă bine.

Numai că, bineînțeles, nu bogățiile materiale trebuie căutate, căci pentru a deveni bogat ești totdeauna obligat să-l deposezi pe vecin sau să comiți fapte necinstite. Pământul este mic, spațiul limitat, așa că, mai întotdeauna te îmbogățești, mai mult sau mai puțin, pe seama altora. Dar dacă această dorință de îmbogățire are ca obiect Cerul, valorile celeste, atât de vaste, imense, infinite, orice ați lua nu va diminua cu nimic această imensitate, acest ocean inepuizabil, nu veți leza interesele nimănui. Și odată îmbogățiți, veți împărți altora.

Soluția la problemele capitalismului și comunismului, este de a accepta, atât unii cât și alții, să-și lărgască concepțiile privind lucrurile de cât mai sus. Iată soluția pe care am găsit-o. Nu există ceartă în mine între comuniști și capitaliști, cele două părți își întind fratern mâna, se îmbrățișează, sunt fericiți. Zi și noapte capitaliștii din mine sunt pe cale de a se îmbogăți, îi întrec chiar pe toți capitaliștii pământului care sunt limitați și restrânși. Ei, da, ce putem face pe pământ? Dacă vreți să mergeți foarte repede veți risca accidente: sunt copaci, case, oameni, și sunteți uneori obligați de a conduce cu treizeci la oră pentru a nu lovi vitele. În timp ce în eter, chiar dacă vă deplasați mai repede decât lumina, nu vor exista

accidente. Acolo, la acea înălțime, se află capitaliștii din mine, de aceea ei nu întâlnesc niciun obstacol în acțiunile lor... În timp ce alții, sărmanii, făcând totul ca să înghită întreg pământul, sunt limitați. Ce vreți? În materie, așa se întâmplă. Și comuniștii, care sunt așa de mândri de filosofia lor, care se simt așa de generoși, așa altruști, întâlnesc obstacole. Cum ei ignoră structura ființei omenеști, nu își dau seama asupra faptului că, pornind să amelioreze condițiile materiale dar ignorând pe cele spirituale, duc obligatoriu o civilizație spre catastrofă. Când oamenii nu mai cultivă deloc spiritualul, ei redevin vicleni, necinstiți, duri, ca animalele. În acest fel, cel mai bun dintre comuniști, poate deveni ca și cel mai rău capitalist: nedrept, violent, despot, abuzând de forță și puterea sa. În ciuda filosofiei lor minunate, mulți comuniști s-au compromis deja: există dovezi. Da, este ușor a predica o filosofie ideală, dar pentru a o putea realiza, zilnic, în viață, este foarte greu, acesta este, în fond, esențialul.

Inteligența cosmică a construit omul în așa fel încât să nu atingă dezvoltarea deplină decât menținând legătura cu o lume superioară de unde să primească lumina și forța. Atât timp cât nu se încredințează decât intelectului său limitat, el nu are toate posibilitățile de a vedea și de a preveni, el comite erori catastrofale în toate domeniile. Acei care comuniști sau capitaliști își dirijează puterea spre tehnică, industrie, progres material, sunt condamnați mai devreme sau mai târziu să dea faliment. Căci agitațiile lor, inspirate numai de dorința de a domina lumea, fără a ține cont de desenul Inteligenței cosmice, mișcă straturile atmosferei fizice și psihice, provoacă forte ostile, puteri redutabile care se dezlănțuie apoi împotriva lor.

Ei da, toți acei care s-au decis să rezolve problemele politice și sociale prin materialism, fără a studia natura profundă a ființei omenеști, vor avea într-o zi mari surprize. Căci această nevoie de hrană spirituală se va ridica în popor cu o asemenea forță, încât nimic nu-l va face să renunțe la ea, nici amenințările, nici închisorile,

nici moartea.

Numai Inițiații au reușit să împace în viața lor comunismul și capitalismul, și au făcut-o conștient. Ei știu că această circulație este o lege a vieții: a lua și a da... Da, și viața eternă, este de a primi de la Cer, apoi de a împărți ceea ce ai primit, pentru ca totul să se întoarcă către Cer pentru a fi din nou purificat. Circulația în vene este capitalistă: din toate punctele corpului sângele se îndreaptă către plămâni pentru a fi purificat. Apoi, de aici, sângele merge către inimă care îl trimite în tot corpul: circulația arterială este deci comunistă.

Circulația sângelui este în realitate reflectarea unui proces cosmic. Această energie care vine de la Dumnezeu, din Centru, și care coboară în toate regnurile naturii (oameni, animale, vegetale...) pentru a le învigoră, se încarcă de impurități, apoi prin căi necunoscute, ea se întoarce la plămâni și inima universului pentru a se purifica, înainte de a fi trimisă din nou către creaturi. Această circulație, înseamnă capitalismul și comunismul cu adevărat înțelese.

Articol VII. Cap. 7 - Pentru o nouă concepție a economiei

La ora actuală, oamenii au tendința de a da economiei un loc preponderent, și în aparență au dreptate, căci este foarte important de a asigura în cel mai bun mod posibil producția și repartitia bogățiilor în lume. Greșala lor constă în a nu vedea că, în realitate, economia depinde de factori situați într-un plan mult mai înalt, sau a nu ține seama deloc de ei.

Latura economică, dacă vreți, este o latură moartă: nu se poate nici deplasa, nici acționa, nici exprima, sunt alte elemente care decid s-o deplaseze aici sau acolo, și după cum înțelepciunea sau nebunia o fac, rezultatele sunt cu totul diferite. Când mintea care trebuie să decidă este bolnavă, la sfârșit, ea, economia, va fi ruinată. Iată deci nemulțumirile, grevele, revoluțiile...

Este păcat că oamenii se lasă aruncați în materie pe

punctul de a uita că nu ea este cea mai importantă, ci factorii care acționează asupra ei. Să ne închipuim că aveți capitaluri și arme: vă simțiți foarte puternici. Numai că sunteți stupizi și iată că se ivește cineva mai inteligent decât voi. Vă poate distruge, pentru că dispune de un element superior la tot ceea ce posedați: inteligența. Da, inteligența triumfă adesea peste toate mijloacele materiale.

Fiecare eveniment care se produce în planul material depinde de fenomene care au loc mult mai sus, în lumea invizibilă a gândurilor și sentimentelor, și atât timp cât nu se văd aceste elemente invizibile care acționează asupra materiei pentru a o influența în bine sau rău, nu vom avea decât o vedere greșită a lucrurilor. Realitatea este că, nu există nimic economic, tehnic, industrial care poate funcționa de unul singur.

Când dorim să reprezentăm anatomia ființei omenești, ne servim de planșe reprezentând diferite sisteme din care este alcătuită: sistemul osos, sistemul circulator, sistemul muscular, sistemul nervos etc. Niciuna dintre aceste planșe nu reprezintă omul în totalitate, ci numai un aspect. Ceea ce nu știm, este că în afara sistemului nervos există multe alte sisteme necunoscute încă științei oficiale. Nimeni nu menționează sistemul auric însoțit de curenții săi de lumini și culori, și totuși el este cel care conduce sistemul nervos, exact cum sistemul nervos conduce sistemele circulator, respirator etc. Nu s-a studiat încă totalitatea ființei omenești.

Acordând pondere mai mare domeniului economic (materii prime, capitaluri, debușuri, importuri, exporturi, ș.a.m.d... Oamenii arată că s-au limitat la sistemul osos, muscular, circulator. Nu au ajuns încă până la sistemul nervos, și cu atât mai mult până la sistemul auric, și aceasta explică de ce lasă la o parte anumite reguli, anumite legi, anumite virtuți care corespund acestor sisteme. De aceea conducătorii care pun, în principal, accentul pe economie, sunt pe cale de a provoca

decăderea lumii întregi. Pentru a fi tot timpul mai puternic și mai bogat decât vecinul, ești obligat să comiți acțiuni care nu sunt totdeauna cele mai oneste. Da, este fatal.

Deci, în timp ce de o parte opulentă crește, de cealaltă parte respectul legilor divine se diminuează, și aceasta va aduce catastrofe mari. Eu știu bine că nu se poate accepta ceea ce spun: pentru că nu se poate vedea. Nu se vede că, pentru a obține succesul în planul economic ești obligat să comiți fără încetare lucruri incorecte și crime. Este ca în politică sau spionaj: totul este permis. Se pretinde a se lucra pentru țara sa. Da, dar... celelalte țări? ... Interesele economice distrug întotdeauna morală. Când li se dă prioritate, toate calitățile bune se șterg și sunt înlocuite de egoism, violență, viclenie, lipsă de scrupule. Viața economică este indispensabilă, bineînțeles, dar ea trebuie să fie stăpânită pentru a asculta de alte necesități, de alte puteri care îi sunt superioare. Altfel, cele mai bune aspirații sunt batjocorite pentru ca egoiștii să se poată îmbogăți.

Trebuie început a gândi, pentru a vedea clar că pe primul loc trebuie pusă lumea divină, și că tot restul este la dispoziția ei. Adevărul este că oamenii au confundat scopul cu mijloacele. Ei știu că există totdeauna un scop de atins și mijloace pentru a reuși. Dar ceea ce nu au observat, este că sunt pe cale de a lua ca mijloace toate facultățile și darurile cele mai minunate pe care Cerul le-a dat, pentru a atinge scopul cel mai pământesc cu putință. Pentru a-și satisface poftele lor cele mai joase, vor sacrifica ce există mai bun în ei, și chiar Domnul trebuie să se închine voinței lor pentru a-i ajuta în debușeurile și nebuniile lor. Și credeți că și-au dat seama de situație? Nicidecum. N-au nici măcar timp să se întrebe: „*Dar cum arăt? Ce caut eu?*” Eh, nu, trebuie să apară un înțelept care să le și spună: „*Dar privește, bătrâne, care este scopul tău. Infernul. Și mijloacele? Ei bine, ai luat ca mijloace pe Domnul, pe îngeri, Știința, arta, religia...*”. Da, iată de ce se servesc pentru a atinge infernul!

Este adevărat că progresul material, industrial aduce câte ceva. Intrând acum într-o casă nu poți să nu fi uimit de tot ceea ce vezi: încălzirea, aspiratorul, mașina de spălat rufe sau veselă, televizorul, telefonul... Dar atunci, pentru că au totul, de ce oamenii nu au fost niciodată mai nemulțumiți, revoltați, bolnavi?... Dar chiar în fața acestui eșec evident ei continuă să caute în aceeași direcție. Nu vor să înțeleagă că, pentru a fi cu adevărat fericiți, trebuie căutat într-un alt plan: da, a căuta dragostea, înțelepciunea, adevărul, și diminuată puțin certitudinea că tupeul și comoditățile le aduc totul. Lenea, egoismul, slăbiciunea, iată ce aduc aceste facilități. Și din nefericire, aceasta este ce se dorește: lenea, plăcerea... să nu faci nimic și să ai totul.

Și ce vă sfătuiesc eu? Vă sfătuiesc în două moduri: să aveți toate facilitățile materiale, dar să mențineți, fizic și mai ales psihic, o activitate neobosită pentru a nu vă anchiloza și a vă abrutiza. Veți spune că v-am vorbit deja destul. Da, v-am vorbit, dar oare aceasta a dat rezultate? V-ați decis, deci, să acționați în acest sens? Nu, nu încă: sunteți încă concentrați în materie, în plăceri, încât nu va rămâne timp să vă deschideți către lumea divină și să invitați entitățile sublime să vină să lucreze în voi. Și este foarte grav acest lucru! Dacă nu veți voi să înțelegeți, veți suferi și nimeni nu vă va salva. Nu puteți decât voi înșivă să vă salvați prin lumină și prin dragoste. Atunci analizați timpul vostru de lucru, energiile și atenția voastră. Veți observa că nu oferiți mare lucru lumii divine, singura care vă poate purifica, lumina renaște, oferind aproape tot timpul energiile voastre lumii materiale, care, după ce v-a dat câteva clipe de bucurie, vă încarcă, vă întemnițează și vă dizolvă.

Să luăm exemplul unui om bogat: dacă nu face ceva bun cu bogățiile sale, dacă se lasă dus de plăcerile vieții obișnuite, când va reveni într-o următoare încarnare, nu va mai avea nimic și va fi obligat să trăiască în mizerie și privațiuni. El nu va ști faptul că dacă a fost foarte bogat în

trecut și acum este în mizerie, este pentru că a păstrat totul pentru el fără a face nimic bun pentru alții. Câte creaturi nu vin pe lume într-o stare cu adevărat deplorabilă fără a ști măcar de ce. Această problemă nu a fost bine lămurită nici de către psihologie, nici de medicină, pedagogie sau psihanaliză... nici chiar de către religie. Ea nu poate fi lămurită decât de Știința inițiatică.

Deci, dacă doriți să pregătiți condiții bune pentru următoarea încarnare, indiferent ce veți întreprinde, întrebați-vă întâi sincer: „Caut lumina, caut iubirea, caut forța... Le voi obține făcând asta sau asta?”

Și Cerul, care vă ascultă, vă va da răspunsul.

Sunt încă atâtea de spus asupra acestui subiect al economiei. Când o societate este prea preocupată de interesele ei economice, urmează pentru ea tot felul de dezechilibre și inconveniente pe care nu a avut înțelepciunea de a le preveni. Priviți, se dorește exportul cu orice preț pentru că este extrem de avantajos, și treptat se vând arme, avioane de luptă unor popoare care, prin lupte continue, riscă să compromită pacea și securitatea întregii planete. Unele dintre aceste popoare abia știu să citească și să scrie, dar li se servesc arme perfecționate. Bineînțeles, se vor câștiga bani mulți, dar se va plăti foarte scump, într-o altă manieră, pentru toate acestea. Oh, Doamne, ce orbire. Și iată cum o economie fără scrupule va fi ruina mai multor țări.

Da, dragii mei frați și surori, nicio altă problemă nu este mai importantă ca economia, cu aceasta sunt de acord. Însă un lucru nu l-au înțeles oamenii, nu aici, jos, se studiază problema pentru a o rezolva, ci sus, căci tot ceea ce este jos este o reflectare a ceea ce se află sus.

* * *

Societatea este așa de bine organizată pentru a oferi totul, încât oamenii au devenit foarte neglijenți? Ei știu că vor găsi mereu ceva sau pe cineva să îi scoată din încurcătură. Ei pot merge la schi și să se lanseze imprudent pe pârtie: dacă își vor rupe piciorul, vor merge

la spital și îl vor pune în ghips. Dacă vor lucra pe o scară, de ce să verifice dacă este bine așezată?

Dacă vor cădea, vor fi luați pentru a fi îngrijiți. Și de ce să aibă grija de dinții lor? Vor merge la dentist. Și hainele, de ce să fie atenți să nu le păteze? Sunt atâtea produse de curățătorie peste tot. Se plimbă în pădure și aruncă o țigară aprinsă: de ce să-i doară capul dacă ea va provoca un incendiu? Vor veni pompierii să-l stingă.

În acest fel atenția, perspicacitatea, discreția, înțelepciunea, inteligența diminuează din ce în ce mai mult. De ce să se dezvolte când societatea oferă atâtea mijloace de a repara prostiile comise de diferiți inși? Toți cercetătorii, tehnicienii sunt acolo pentru a-i ajuta pe oameni. În realitate, nu îi ajută, căci oamenii devin din ce în ce mai leneși, slabi și răi. Ei sunt, poate, mai instruiți ca înainte, dar mai neglijenți și nepăsători. Problema acum se pune nu în a opri progresul material, dar de a putea lucra, de asemenea, în domeniul interior pentru a exersa atenția, prudența, stăpânirea. Căci trebuie, de asemenea, să ne gândim că se pot produce evenimente care vor priva omenirea de toate aceste comodități la care ea s-a obișnuit, și iată încă un factor de dezordine și conflict. Priviți ce se întâmplă cu petrolul: s-au săpat puțuri, s-a împrăștiat energia fără discernământ, crezând că petrolul va exista mereu, ușor de obținut, și iată acum câte probleme politice au apărut din cauza acestui petrol. A devenit o armă teribilă în mâinile celor care îl posedă, și din cauza lui, acum, pacea lumii este, fără încetare, amenințată. Este magnifică economia, dar ar valora mai mult pentru oameni să încerce să cunoască și să accepte adevărurile susceptibile de a ameliora întâi viața lor psihică, căci viața lor exterioară va suferi, mai devreme sau mai târziu, consecințele slăbiciunilor lor interioare.

Sunt, probabil, singurul care înțelege corect economia. Se vorbește despre economie, se studiază științele economice, eu nu cunosc nimic dintre acestea, dar știu că economia nu se află acolo unde oamenii o caută.

Vreți să practicați veritabila economie, să aveți bogății, comori pe care le puteți apoi cheltui pentru a ajuta pe alții? Ei bine, trebuie să deveniți atent, luminat, propriul vostru stăpân, rezonabil. Iată adevărata economie. Nimeni nu o caută acolo, vedeți, și cele mai mari cheltuieli care duc la mari ruine sunt cauzate de către economiști.

Toți sunt pe cale de a se ruina spiritual, moral, intelectual, și chiar material, pentru că nu au înțeles cu adevărat natura economiei. Adevărata economie începe acolo unde niciodată nu ați avut ideea să o căutați: în atenție. Ești stupefiat de a vedea numărul de mijloace și de produse care apar acum pentru a repune în funcțiune tot ceea ce a fost distrus, spart sau murdărit, și nu numai obiecte ci oameni pur și simplu. Este incredibil, o jumătate din omenire muncește să repare pierderile cauzate de cealaltă jumătate. Ei bine, iată un punct care ar trebui să preocupe pe economiști, dar oamenii contând prea mult pe mijloacele exterioare își spun: „De ce să ne spargem capetele pentru a atenționa, deoarece sunt atâția tehnicieni și muncitori care repară tot ceea ce am scufundat noi, chiar și pe noi înșine!” Cu cât există mai multe facilități, cu atât mai puțin atenția se dezvoltă și, în acest mod, o economie ajunge la pământ: pentru că ești obligat să cheltuiești prea mult pentru a o repara. Dar eu știu că acest punct de vedere nu este cel al economiștilor. Căci nu numai că ei nu au văzut problema în acest fel, dar au o filosofie diametral opusă: trebuie produs din ce în ce mai mult, și pentru ca această producție să se scurgă, trebuie ca oamenii să consume cât mai mult. Sunt împinși deci la consum, și chiar la risipă: cu cât vor cumpăra mai mult, cu atât va fi mai bine. Atunci ei devin neglijenți, sparg mașina și celelalte aparate ale lor, nu e nimic, vor cumpăra altele... Dacă nu sunt rezonabili și își macină sănătatea, este foarte bine de asemenea, vor îmbogăți industriile și laboratoarele farmaceutice. Bineînțeles, în acest mod, afacerile unor persoane și anumitor țări vor prospera, dar pentru ansamblul omenirii, pentru echilibrul,

sănătatea, fericirea sa, această concepție a economiei este ruinatoare și catastrofală.

În realitate, natura singura cunoaște și practică economia: ea știe cum trebuie făcut pentru a nu pierde un singur atom. O mică urmă de praf, o murdărie, totul se folosește. Priviți: chiar deșeurile și gunoaiele aruncate de oameni sunt absorbite de pământul care le transformă în uzinele sale de jos, și devin hrană pentru vegetație. Nimic nu se pierde, nimic nu se aruncă. Oamenii sunt departe de a poseda această inteligență a naturii: nu numai că epuizează pământul forțând producția și risipindu-i resursele, dar sunt tot timpul contrariați de problema deșeurilor. Urmăriți problemele puse de reziduurile radioactive și altele extrem de toxice, cărora nu li s-a găsit un mijloc de distrugere. Sunt obligați să le îndese în galerii subterane, dar există mari riscuri pentru omenire.

Adevărata economie se găsește deci acolo unde este căutată. Și v-aș spune chiar că adevărurile economiei constau în a nu risipi forțele, calitățile, energiile pe care Cerul ni le-a dat. Ea începe deci prin înțelepciune, măsură, atenție. Actualmente nu vedem decât economiști peste tot. Dar niciodată omenirea nu își va găsi fericirea cu acești mari economiști, pentru că ei nu văd decât partea materială a vieții și a problemelor.

O ființă care își distruge și dispersează toate energiile psihice din cauza pasiunilor, dorințelor, gândurilor și sentimentelor dezordonate, ce înțelegere a economiei poate avea? Veți spune că nu vedeți legătura... Pentru că sunteți orbi, foarte simplu. Aceste două domenii nu sunt separate. Iată de ce, acei care se află la conducerea unei țări și care se pronunță asupra chestiunilor economice ar trebui, mai întâi, să învețe anumite adevăruri care nu se găsesc în cărțile de economie: cum este constituit omul, cum este legat la întreg universul, cum acest univers este ierarhizat, cum toate întreprinderile omenești trebuie să asculte de un model, de o idee celestă. În acel moment, tot ceea ce vor

face ei, tot ce vor ordona, va fi perfect.

Articol VIII. Cap. 8 - Ceea ce oricare om politic trebuie să știe

Ființa omenească este constituită din două naturi (spunem aceasta pentru a simplifica): o natură inferioară pe care am numit-o „Personalitate”, și o natură superioară pe care am numit-o „Individualitate”. Când individualitatea domină în el, omul poate face un imens bine lumii întregi, în timp ce, dacă se lasă condus de personalitatea sa care este egocentrică, avidă, crudă, nu poate să facă decât rău altora. Din nefericire, peste tot în lume, personalitatea ocupă primul loc: în familiile unde se observă că soția își trage plapuma lângă ea în timp ce soțul face la fel... în societate, unde fiecare își dă silința să-și croiască drum pe seama altora... În politică, economie, artă, peste tot nu se vede decât personalitatea exprimându-se, impunându-se și fulminând.

Dar oamenii nu au suficiente criterii pentru a analiza originea exigențelor și revendicărilor lor. De câte ori n-au făcut ei experiența schimbărilor și chiar a revoluțiilor. Dar situația nu s-a îmbunătățit. Și de ce nu s-a ameliorat? Pentru că aceste revoluții nu au fost făcute de oameni care aveau voința de a se smulge tendințelor lor inferioare. Și atât timp cât nu există ameliorări în mentalități, oricare ar fi reformele pe care le examinează, nicio situație nu poate cu adevărat să se amelioreze. Numai când vor ieși din cercul strâmt al poftelor și dorințelor lor nemăsurate, schimbările pe care le vor aduce vor fi adevărate ameliorări.

Până aici, chiar dacă toți oamenii politici folosesc din ce în ce mai mult cuvântul „schimbare”, vom continua să asistăm la aceleași eforturi încrâncenate ale unei mulțimi de ambițioși pentru a smulge locuri care să le ofere mai multă putere și bani. Ei nu se pregătesc deloc să-și asume sarcina mareață, care este a lor, ei nu muncesc deloc pentru a deveni mai dezinteresați, mai nobili, mai stăpâni de sine... modele. Aceasta nu îi interesează. La ce le-ar

servi să se îndrepte? Nu de aceasta au ei nevoie. Ei au nevoie de locuri pentru a obține puteri, pentru a-și satisface pasiunile lor, dorințele lor de cucerire, de dominație, de răzbunare. Iată de ce lumea nu va găsi niciodată pacea!

În realitate, societatea actuală este atât de puțin luminată, încât ea încurajează toate tendințele interioare ale membrilor săi. Până și părinții sunt atât de neștiutori încât își imaginează să-și educe copiii împingându-i la obținerea de favoruri și privilegii prin mijloace mai mult sau mai puțin licite. Aceasta înseamnă educația pentru ei. În loc să le spună: „Pregătește-te, dacă într-o zi vei avea responsabilități, va trebui să te arăți la înălțimea sarcinii tale și să nu te compromiți niciodată”, nu, ei le dau sfaturile cele mai necinstite și se bucură de succesele lor chiar dacă nu le merită. Se dorește mereu reușita în planul material și cum, pentru a reuși, ești obligat să folosești calculele, viclenia, violența, în final se distruge tot ce există mai bun în caracterul fiecăruia.

Veți spune: „Da, dar dacă trebuie să urmărim sfaturile dumneavoastră, dacă trebuie să ne pregătim atâta pentru a deveni un model, condițiile însă, în lume, sunt de așa natură încât vom rămâne undeva, necunoscuți, obscuri, în partea cea mai de jos a societății!” Dar ce știți voi despre marile legi spirituale, pentru a trage asemenea concluzii. Cine veți deveni, cu adevărat, o ființă capabilă, excepțională, când veți deveni un model, un soare, chiar dacă nu veți dori, chiar dacă veți refuza, alții vor veni să vă ia de braț cu forța și să vă plaseze în vârf pentru a-i dirija și conduce!... Dacă aceasta nu se întâmplă, este pentru că nu o meritați: nu sunteți încă pregătiți, deci nu aveți de ce să protestați.

Oamenii aspiră la adevărata lumină, la adevărata știință, la adevărata putere, au nevoie de ea, o caută, dar cum toți aceia cu care vin în contact, nu sunt modele impecabile, ei se descurcă prin necinste și violență pentru a reuși cu orice preț. În interior, toți aspiră la ceea ce este

nobil, sublim, dar cum nu le întâlnesc, și se văd înconjurați de hoți și nesățui, ei se descurajează și încep să îi imite, adaptând această filosofie atât de răspândită: „*Faceți bine și veți primi rău în schimb...*”. „*Fiți cinstiți și veți muri de foame...*”. „*Omul este un lup pentru om...*”. Atunci, din ce în ce mai mult, fiecare se nivelează, se conformează creaturilor celor mai de jos.

Ceea ce este trist, este că în timpul adolescenței, mulți au această dorință de a lucra pentru un ideal, de a face sacrificii mari, de a se comporta cavalereste. Dar, după câțva timp, în contactul cu realitatea, sub presiunea anturajului lor care îi sfătuiește să fie „rezonabili”, „inteligenți”, ei renunță, se nivelează, devin ca și ceilalți. Se observă aceasta peste tot: oamenii au dorințe frumoase, elanuri bune, numai că nu întâlnesc instructori, modele, pentru a-i susține, sfătui și împiedica să se întoarcă înapoi, și atunci din cauza tuturor micilor inconveniente, glume, ironii, după puțin timp devin ca fiarele care îi înconjoară.

Dar să presupunem că vor exista în viitor creaturi care vor lupta, sacrifica totul pentru a ajunge să realizeze un ideal sublim, și veți vedea cât de mult vor fi ele căutate, apreciate, iubite. Și în acest fel Regatul lui Dumnezeu poate veni pe pământ. Dacă nu a venit până acum, este pentru că majoritatea conducătorilor din lume nu au un ideal înalt. Ei nu sunt nici proști, nici nebuni, înțelegeți, pentru a avea asemenea scopuri sublime. Dar dacă, într-o zi, unii se vor decide să realizeze acest ideal, indiferent de ce se va întâmpla, atunci credeți-mă, aceasta va fi adevărata putere, adevărata lumină, adevărata frumusețe.

Numai înțelepții, Inițiații, marii Ghizi care și-au stăpânit personalitatea au putut lăsa să se manifeste natura lor divină și să lase moștenire omenirii o operă de neuitat, eternă. Asemenea ființe au existat întotdeauna istoria ne-a păstrat amintirea lor; dar sunt mult prea puțin numeroși, în comparație cu toate aceste personalități care populează pământul și dau curs liber instinctelor lor inferioare, lăcomia, ostilitatea, răzbunarea. Când

asemenea ființe au responsabilități politice într-o țară, nu pot face decât victime. Iată de ce războaiele nu se vor opri niciodată: din cauza acestei filosofii a personalității. Atât timp cât oamenii nu își vor schimba filosofia, nu se vor produce ameliorări adevărate: vor exista totdeauna, undeva în lume, războaie și mizerii.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu nu a venit încă, este pentru că toți lucrează pentru o politică inspirată de personalitate. Da, când analizez scopurile politicii, văd că ele sunt totdeauna mediocre. Ah, evident, ele sunt prezentate în culori trandafirii și ornate pentru a uimi galeria. Dar în realitate, adesea, aceasta înseamnă: scoală-te, ca să mă așez eu în locul tău. Toți la fel. Dar încet-încet se va observa că nu se pot face viori din orice lemn, ci trebuie găsit lemnul convenabil. Da, oamenii politici trebuie să fie pregătiți, instruiți în Școli inițiatice, în caz contrar, ei vor continua să antreneze popoarele spre catastrofă.

Toți aceia care sunt acolo, care vorbesc, gesticulează, în discursuri sforăitoare, oare ce intenții ascunse au în realitate? Lumea dă năvală pentru a-i asculta și cum nu există deloc clarviziune, se ambalează, îi aplaudă și îi urmează. Astfel, orbii sunt conduși de alți orbi. Dar știți ce se spune: „Orbii conduși de alți orbi se prăvălesc împreună în prăpastie”. Din nefericire, întotdeauna este prea târziu când se realizează această orbire generală: catastrofele au și apărut. Priviți pe Hitler, Stalin și atâția alții: ce călăi, ce monștri, și mulțimi întregi îi urmau și aclamau...

Eu, de asemenea, lucrez pentru o politică, dar pentru o politică care nu este inspirată de personalitate. Ceea ce este trist, este că există foarte puțini oameni care sesizează aceste idei. Mergeți și vorbiți-le de o politică inspirată de individualitate, generozitate, dezinteres, lumină: nimeni nu vă va urma. Dar vorbiți-le despre a distruge și incendia, aceasta va place imediat miilor de oameni. De aceea, scuzați-mă ca v-o spun, oamenii trebuie încă să sufere.

Da, nu există o altă explicație: oamenii trebuie încă să sufere, și într-o zi, din cauza acestor suferințe, vor găsi drumul. Credeți că n-am milă? Nu, sunt nefericit că v-o spun, dar oamenii trebuie să sufere pentru a înțelege. Dovada, atunci când se prezintă un trimis al Cerului care îi poate lumina și ajuta, credeți că-l ascultă? Nu, și nu numai că nu îl ascultă, dar îl închid, îl ard sau crucifică. Dar când un monstru îi face să sufere, îl primesc cu brațele deschise, îl aclamă și îi dau ei înșiși toate puterile pentru a-i distruge. Studiați istoria și veți vedea că oamenii caută pe aceia care îi fac să sufere.

Analele Științei inițiatice raportează că multe civilizații omenesti au dispărut și că, unele dintre ele, cum ar fi rasa Atlanților, de exemplu, aveau o cultură și o tehnică mult mai avansate ca ale noastre. Dacă ele au dispărut, este din cauza acestei tendințe a personalității care împinge ființele să dorească a domina și a subjugă prin violență.

Și, ceea ce este o prevestire rea pentru viitorul omenirii, este că se vede această tendință manifestându-se din ce în ce mai mult în lumea actuală. Peste tot state sau partide care vor să domine și să zdrobească pe ceilalți, peste tot fabricarea de arme din ce în ce mai numeroase și aducătoare de moarte. Dacă există o industrie care nu șomează, este aceea a armelor: fiecare țară le fabrică pentru propria-i folosință și pentru a le vinde altora.

Acum Africa este plină de arme, care i-au fost vândute de alte țări! Acestea sunt mulțumite, s-au îmbogățit, dar de ce nu se gândesc că vor suferi consecințele catastrofice ale acestor vânzări într-o zi?

Inteligența cosmică, care trăiește în eternitate, nu este legată de o omenire aparte. atâtea au dispărut, încât dacă dispare și aceasta prin propria-i greșală, Ea nu va fi tulburată prea mult: cu cei câțiva indivizi care vor rămâne, va pregăti o alta. Depinde de noi să nu ne distrugem. Dacă ne încapățânăm să facem tot pentru a ne distruge, Inteligența cosmică va rămâne imperturbabilă, nu va

interveni, ne va lăsa s-o facem.

Omenirea a ajuns la un înalt grad de dezvoltare, este evident, și această dezvoltare o datorează intelectului. Prin el însuși, intelectul este neutru, nici bine, nici rău orientat, dar când este condus de Personalitate ceea ce se întâmplă în majoritatea cazurilor el posedă mijlocul cel mai eficace de a-și atinge proiectele cele mai dăunătoare. Grație dezvoltării extraordinare a facultăților intelectuale, personalitatea reușește, din ce în ce mai mult, să-și manifeste cele mai rele tendințe: să acapareze tot și să elimine ceea ce îi rezistă.

Și când ascult discursurile anumitor reprezentanți ai partidelor politice sau sindicatelor, îmi spun: „Dumnezeule, dar ce își închipuie ei? Niciodată activitățile lor nu vor da rezultate. De ce? Pentru că ei nu sunt exemple, modele, au ambiții, interese, și personalitatea lor îi conduce”. Veți spune că sunt foarte inteligenți, că știu să vorbească... Bineînțeles, dar aceasta nu este de ajuns. Ei cunosc politica, istoria, economia, dar sunt conduși de personalitatea lor. Când Individualitatea lor va veni să conducă, atunci da, vor putea realiza câte ceva. Dar au ei, oare, idee că există în ei o natură superioară care trebuie să ia totul în mâini?

Niciun om nu poate deveni un bun șef de guvern atât timp cât va avea impulsivități, proiecte dictate de ambiție, interes, vanitate sau dorință de răzbunare... În aceste condiții, niciodată nu va putea aduce fericirea poporului său. Oh, bineînțeles, pentru a arunca praf în ochi, înainte de a li se vedea adevăratele mobile, toți vor găsi fraze minunate unde se vorbește despre salvarea țării, fericirea oamenilor, adevărata dreptate, și așa mai departe. Dar ei nu pot să spună realitatea: dacă s-ar prezenta, sincer, așa cum sunt, cu poftele lor nemăsurate și dorințele lor de dominare, vă dați seama că nimeni nu i-ar accepta. Ei o știu, și de aceea înșală, mint, trag pe sfoară.

În trecut, oameni ca Genghis Han, Attila, Tamerlan puteau obține tot ceea ce doreau, chiar dacă se arătau așa

cum erau. Erau alte epoci, alte mentalități, și cu cât un șei se arăta crud, injust, implacabil, cu atât mai mult avea șanse de câștig. În timp ce astăzi nu se mai poate: trebuie să te disimulezi în spatele unor scopuri acceptabile, rezonabile, generoase iar, dacă nu, ești pierdut. De aceea, se lucrează astăzi la atingerea unor maniere convenabile pentru a produce un efect bun în fața publicului, înainte de a atrage victimele, care odată atrase, hop, ele sunt înghițite. Este ușor. Aceste victime nu au nici intuiție, nici inteligență, nici cunoștințe. Cu câteva metode și puțin timp, chiar și un om necinstit poate convinge pe aproape oricine, cu condiția de a nu își arăta adevăratele intenții.

Pentru a găsi ființe care au, într-adevăr, scopuri dezinteresate, trebuie să te adresezi marilor Inițiați care au dat dovezi, care s-au purificat, care au suferit, dar care au învins și triumfal. În alt fel, este mai bine să nu avem încredere. Dacă natura superioară din om a învins natura sa inferioară, puteți avea încredere în el, dar niciodată înainte. Înainte, indiferent ce v-ar spune un om, să nu aveți încredere. Nici eu nu vă spun să aveți încredere în mine și să mă urmați. Vă spun numai: „*Veniți să trăiți lângă mine, veniți să verificați...*”. Și, după ce m-ați observat timp de luni sau ani, veți gândi că puteți avea încredere, atunci veți fi liberi de a mă urma. Eu nu v-am cerut niciodată să mă urmați din prima zi.

* * *

Bineînțeles, când se ascultă conferințele mele și când te găsești la curent cu toate evenimentele care se produc, actualmente, în lume, te întrebi de ce subiectele despre care vorbesc eu nu au nicio legătură cu actualitatea. Vă spuneți: „*Dar ce ne povestește el. Dacă ar ști măcar ce se petrece în Polonia, în Liban sau chiar în Franța, nu ne-ar întreține cu lucruri atât de nesemnificative*”. Și iată că nu ați înțeles nimic, căci ceea ce vă dau eu este, dimpotrivă, esențialul: sunt metode, mijloace, chei pentru a rezolva toate problemele existenței.

Dacă ar trebui acum să vă vorbesc despre

evenimente, la ce ar servi aceasta? Sunt atâția oameni care vorbesc fără a aduce soluții. Nu sunt decât constatări, statistici, reglări de conturi, care nu vor servi niciodată a schimba ceva și numai Dumnezeu singur știe dacă sunt exacte. Deci, las toate aceste probleme altora, iar eu mă ocup de esențial, de ceea ce va rămâne valabil pentru eternitate. Ființa omenească având un corp fizic, o voință, o inimă, un intelect, un suflet, un spirit, întrebarea care se pune este: cum va trebui să lucreze cu aceste elemente de care se va lovi mereu? Da, pentru eternitate, indiferent de evenimente, ființa omenească se va afla în fața aceluiași probleme: cum să gândești, să simți, să acționezi, să iubești, să crezi...

Eu am ales, deci, subiectul cel mai important: ființa omenească. alții nu văd această importanță, își pierd timpul și energiile în povești pe care lumea le va uita imediat. Da, este extraordinară această tendință pe care o au oamenii de a se interesa de lucrurile trecătoare. Un nou guvern, de exemplu, iată de ce se ocupă cu ardoare... Dar cât timp va dura acest guvern? Câteva luni, după aceea va fi schimbat și va apărea un altul în vizor. Și partidele politice... Unele apar, altele dispar sau își schimbă numele, și dacă nu cunoști numele lor și pe cei care sunt la conducere, ești văzut rău. Că nu cunoști nimic din lumea divină, aceasta nu are nicio importanță, dar a nu cunoaște certurile conducătorilor politici, ceea ce și-au spus la televizor, iată ceva grav... Dar este mizerabil, lamentabil, ce pot aduce bun aceste istorii oamenilor, pentru adevăratul lor viitor, pentru pacea, lumina, imortalitatea lor?

Veți spune: „*Dar dorim să ajutăm țara noastră!*” Nu se poate găsi ajutor în felul acesta, nu s-au putut ajuta niciodată oamenii așa. Numai ne imaginăm că îi ajutăm... Nu, nu aceste discuții și certuri politice pot să-i ajute. Toate acestea nu au adus nimic, numai nemulțumiri, furii, greve, revoluții. Ce a adus bun politica? Spitalele sunt pline de bolnavi, tribunalele pline de procese, și va trebui,

în curând, să existe câte un polițist la fiecare locuitor.

Veți întâlni mii de oameni în lume care pun politica pe primul loc. Zi și noapte nu se ocupă decât de aceasta, dar ce soluții găsesc ei? Niciuna, în afara apartenenței la un partid. Deci acest lucru este fantastic, glorios, de a aparține unui partid. Dar acest partid va rezolva el, oare, problemele? Se află el pe drumul adevărului? Nu interesează pe nimeni lucrurile acestea. Odată înscris în acest partid, te simți mândru, puternic, sigur de sine. dar adesea această mândrie nu durează, căci dacă partidul nu obține victoria, membrii săi se dezumflă. Toată gloria lor n-a fost decât un balon de săpun.

Sunteți de acord cu mine? Nu, nu cred. Bine, cum doriți. Dar să știți că toate tendințele care se manifestă în acest moment nu sunt, mai mult sau mai puțin, decât tendințele anarhiei. Dacă oamenii și-ar putea da seama cât de departe sunt de adevăr. Dar lor le place să se înșele, le place să aibă iluzii, chiar dacă aceasta nu servește la nimic, se agită pentru a da impresia că fac ceva. Cel puțin se mișcă, nu rămân inactivi. Este drept, trebuie să fii activ, dar ei trebuie să aleagă cea mai bună activitate.

Vorbiți despre politică oriunde, în stradă, sau în tren, veți observa tinerii și bătrânii, toți vă vor spune punctul lor de vedere. Dumnezeu, trăiesc o viață așa de limitată, așa de personală, ce idei pot avea ei? Și dacă veți asculta pe șefii partidelor politice, veți auzi că fiecare îl acuză pe celălalt de a duce la ruină națiunea și că face rău concetățenilor, în timp ce el nu se gândește decât la patrie, nu trăiește decât pentru patrie. Sunt ei sinceri, vorbesc oare în interesul țării lor și al compatrioților, sau numai pentru ei, pentru a fi aleși? Odată aleși, vom vedea ce se va întâmpla!... Din nefericire nu vom vedea decât ceea ce am mai văzut.

Aceasta pentru că nimeni nu pricepe că lângă acest interes al „țării” există atâtea partide, al căror număr este în creștere. Dar la ce oare servesc aceste divizări? Trebuie văzut ansamblul, un singur scop de atins, și nu a se opri

asupra unui punct particular și a se bate pentru obiective care vor fi înlocuite curând de altele.

Eu nu vă spun că toți se înșală, nu, fiecare din punctul lui de vedere are dreptate. Dar vis-à-vis de ansamblu, toți comit greșeli, Un egoist care nu se uită la cei din jur, își aranjează lucrurile pentru a-și satisface nevoile și poftele, și fatalmente ceilalți îi reproșează. Și el nu înțelege, pentru că vis-à-vis de el însuși totul părea în regulă, perfect și logic. Cam la fel se petrec lucrurile cu partidele politice. Tot ceea ce spun ei este absolut adevărat, logic, din punctul lor de vedere, dar raportându-ne la punctul de vedere al totalității, cel universal, nu mai este adevărat.

Când un copil dorește ceva, este convins că are dreptate și este uimit că părinții săi se pot opune dorințelor sale. După gradul de înțelegere al copilului, ceea ce dorește este absolut logic și legitim. Și iată că vede cum alții răi, neînțelegători, îi pun obstacole, și el se revoltă. La fel se petrece cu lumea întreagă. Fiecare își trage plapuma peste el: *„După mine este așa, după mine este așa și așa...”*. Da, dar acest *„după mine”* este așa de limitat. Trebuie acum să ne mărim inteligența, să devenim capabili nu numai de a judeca lucrurile după sine, după propriul punct de vedere și nevoile individuale, dar și de a ne introduce în situația altora pentru a modifica și completa acest punct de vedere. În acest moment veți descoperi adevărul și veți vedea că toți au dreptate, fără a avea dreptate: adică au dreptate la nivelul lor de înțelegere, dar nu din punctul de vedere al colectivității cosmice.

Atât timp cât omul nu posedă o conștiință suficient de vastă și impersonală, el vede lucrurile după el însuși, și adevărul *„său”* nu este decât o bucată de adevăr. Deci, toate partidele politice se înșală pentru că fiecare nu vede lucrurile decât din punctul lui de vedere. Dacă ar putea vedea realitatea, nu ar mai fi așa de mândri de ei înșiși. Toți cei care nu încearcă să ajungă la un punct de vedere

universal se înșală, și într-o zi sau alta, viața însăși le va dovedi că s-au înșelat.

Eu nu sunt împotriva politicii, dar o înțeleg în alt fel. Dacă se dă puterea cuiva care nu cunoaște structura ființei omenești, nici modul cum este legată ea la toate puterile cosmice, cum vreți ca această persoană să aducă ceva cu adevărat bun țării sale? Cum el n-a realizat această legătură în el însuși, cum să o realizeze pentru o întreagă națiune? Cum poate un neștiutor să îi instruiască pe alții, un slab să suporte greutățile lor, sau un impur să-i purifice? Este imposibil. Ei bine, este imposibil, de asemenea, ca politicienii să aducă fericirea altora dacă nu au fost instruiți într-o Școală Inițiativă: acolo, li se va spune că, pentru a fi un adevărat om politic, trebuie mai întâi să dobândești o cunoștință aprofundată a omului și a naturii, să respecti legile divine și să nu ai nicio ambiție, nicio pasiune personală.

Toți vorbesc de servirea patriei, dar, adesea acestea nu sunt decât cuvinte. Se gândesc numai la buzunarul lor, la prestigiu, la putere, posedând încălțări, gheare, dinți, pentru a-și curăța drumul și a obține primul loc. În timp ce alții, mai competenți, dar care nu au nici aceste încălțări, nici aceste gheare, rămân în umbră. Eu nu sunt împotriva politicii, dar pentru mine singura politică valabilă este aceea a Inițiaților care au studiat natura omenească, forțele sale, slăbiciunile, nevoile și condițiile spirituale, afective, morale, și economice în care poate ea să se desfășoare. Atât timp cât nu posedă aceste cunoștințe, politica nu poate duce decât la înfruntări sângeroase.

Priviți-l chiar pe Karl Marx, care este atât de glorios, slăvit, urmat, ei bine, el va claca peste puțină vreme, împreună cu toată suita sa. Da, pentru că nu se rezolvă problemele oamenilor prin lupta de clasă, colectivizarea mijloacelor de producție etc. Că a fost un geniu Karl Marx, aceasta este sigur, nimeni nu o poate nega, dar că nu a prevăzut totul, că nu a trăit o viață divină, că nu a fost un Inițiat, este la fel de sigur. Recunosc că trebuie să existe

oameni calificați în fiecare domeniu al vieții economice și sociale, dar înainte de toate trebuie la conducere Inițiați care poate nu știu nimic din toate acestea, dar cunosc esențialul.

Sunteți uimiți? Dar luați cazul meu, de exemplu. Nu există un om pe pământ care să fie mai ignorant decât mine în domeniul organizării, economiei, finanțelor. Eu nu știu nimic. Și ce știu? Ei bine, un singur lucru, dar esențial: cum să curgă apa, atât. Iar apa, după aceea, își va găsi drumul. În acel moment o întreagă cultură va apărea și va urca. Plante, animale, oameni... Trebuie să faci să curgă apa fără a te ocupa de rest. Este ceea ce fac, aici în Fraternitate, de mulți ani: mă ocup să fac apa să curgă, și voi, ca și plantele, păsările, arborii, animalele, oamenii, veți găsiți, fiecare, locul vostru. Nu este de datoria mea de a vă găsi un loc, eu nu trebuie să mă ocup de aceasta. De aceea nici nu am spirit organizatoric. Eu nu mă ocup decât cu apa, căci dacă există apă, lucrurile se organizează ele însele.

Și această apă este dragostea, este viața!...

Atât timp cât oamenii politici cred că pentru a ameliora situația trebuie constituită o organizație puternică, create instituții noi, structuri și posturi noi, nu vor ajunge la nimic, căci au uitat apa. Tot ceea ce vor putea organiza în exterior se va dovedi inefficient atât timp cât nu se vor ocupa de a face să curgă apa. De aceea, este necesar să existe în frunte o ființă care posedă această apă, această dragoste, căci în acel moment toate ramificațiile diferitelor activități vor ști cum să se descurce pentru a contribui la succesul întreprinderii.

Ce bine se poate observa acest fenomen în viața cotidiană! Nu știți cu exactitate cum să faceți să reușiți ceea ce doriți, dar o doriți cu ardoare, o doriți mult, și atunci veți reuși datorită acestei iubiri, pentru că această iubire, ea, știe să se descurce. Dar dacă nu aveți această iubire, orice ați încerca, nu veți reuși.

Se observă că unele femei citesc cărți de bucate și

folosesc cele mai bune ingrediente, dar mesele pe care le pregătesc sunt de neatins pentru că nu le place să gătească. În timp ce altele, fără a citi măcar o rețetă și cu câteva ingrediente simple, reușesc meniuri delicioase. Iată deci, iubirea. De altfel, eu nu sunt un copil pentru a nu înțelege cât de complexă este organizarea unei țări. Da, dar pentru ca tot ansamblul să meargă, trebuie o lumină, o iubire, trebuie ca apa să curgă, și în acel moment toți vor fi inspirați și vor găsi ceea ce trebuie să facă.

Priviți ceea ce se întâmplă la o reuniune unde se întâlnesc persoane pentru a hotărî asupra unui proiect. Dacă aceste persoane au dragoste unele pentru altele, ele se vor înțelege, și la sfârșitul reuniunii totul va fi pus la punct și proiectul se va realiza. Dar dacă ele vin fără dragoste, ele nu vor găsi niciodată soluții. Este ceea ce, des, se întâmplă la multe adunări: nu există dragoste, se reunesc o dată, de două ori, de trei ori... de zece ori, și nimic nu iese din aceste reuniuni, cu excepția neînțelegerilor, a certurilor. Când sosești realmente inspirat de dragoste, de iubire, îți trebuie uneori cinci minute pentru a rezolva problemele, care fără aceasta vor rămâne de nerezolvat ani de zile.

Atunci pentru ce oamenii sunt așa de orbi?... Și așteaptă ceva fantastic să-i ajute. Nu, dacă nu ajung să rezolve problemele, nu au de ce să fie așa de mândri. Ei bine, ei trebuie să știe că ceea ce îi împiedică în a găsi soluția, este lipsa iubirii. Dar ei nu cred în puterea iubirii. Ei cred în puterea intelectului, a spiritului critic, și aici se înșală, nu trebuie crezut în eficacitatea acestor lucruri, sunt chiar periculoase. Să pună puțină iubire în întâlnirile lor, în discuții, atât, și imediat problemele se vor rezolva. Toți vor pleca fericiți, uimiți chiar că a fost așa de simplu.

Ați văzut două persoane care vorbesc. Ce fac ele? Se întrerup în discuție, vorbesc în același timp, și sfârșesc prin a se omorî între ele. Da, pentru că ele nu s-au ascultat. Fiecare dintre ele este așa de plină de ea însăși, încât nu vrea s-o asculte pe cealaltă, și foarte repede, ele

se enervează, nu se mai stăpânesc și încep să se împungă. Cu adevărat, oamenii nu sunt nici psihologi, nici pedagogi. Dacă ar fi fost inteligenți, trebuiau să știe dinainte ce se va întâmpla și ar fi evitat de a ajunge aici. Un om inteligent arată, de la început, multă dragoste, bunăvoință, atenție la tot ceea ce i se spune, pentru a trezi în celălalt ceva bun, și în acel moment se poate rezolva totul.

Pentru a termina, vă spun că atât timp cât conducătorii politici nu sunt instruiți în Știința inițiativă, vor fi obligați să comită greșeli. Publicul care asistă la dezbaterile lor este uluit și aplaudă: *„Ați văzut cum i s-a răspuns adversarului? „Oh, la, la Câte i-a spus. Cum l-a somat. A fost minunat!”* Dar un Inițiat care vede aceste lucruri nu este uluit. Cu orbii totul poate merge, ei înghit totul, dar nu și cu Inițiații.

Atunci, nu așteptați mare lucru de la politică atât timp cât politicienii nu au studiat Știința inițiativă. Din ce în ce vor apare dificultăți, ciocniri, neînțelegeri, la care ei nu vor găsi soluții. Ei da, sunt obligat să vă spun adevărul, chiar dacă el nu place tuturor. Cât timp nu este cunoscută această știință privind omul, universul și pe creator, soluțiile care se vor găsi vor fi parțiale, momentane, pasagere, ele vor produce tot timpul inconveniente pe care n-am știut să le prevedem.

Articol IX. Cap. 9 - Împărăția lui Dumnezeu

Pentru ce există actualele dezordini? Pentru ce acest gol și această neînțelegere? În ciuda a ceea ce posedă, oamenii se simt nesatisfăcuți, nenorociți. Pentru ce?... Pentru că ei se conduc ca și cum nu ar fi decât materie, ca și cum nu ar fi decât un stomac și un sex. Ei nu caută să satisfacă decât pe acestea două. S-ar spune că nu au știut niciodată că există în ei, de asemenea, un suflet, un spirit, o scânteie divină, ceva de o altă natură, de o altă dimensiune, de o altă intensitate, de o altă vibrație, și ale cărei dorinți trebuie să le cerceteze pentru a înțelege de ce au nevoie.

Sufletul omului are alte nevoi decât corpul fizic, el

vrea să-i dea o hrană pe care sufletul nu o poate asimila, niciodată el nu îi dă ceea ce sufletul îi cere. Sufletul cere spațiul infinit, lumina strălucitoare, el cere armonia, muzica celestă, dar omul îi dă totdeauna o hrană materială, de aceea el somnolează, suspină, se sufocă, moare. Când omul va începe să se cunoască, când va înțelege că nu este construit numai dintr-un corp fizic, dar, de asemenea, din mai multe corpuri subtile care au fiecare, nevoie de o hrană adecvată și care trebuie să se afle în armonie între ele, această schimbare de filosofie va produce o ameliorare în toate celelalte domenii: social, economic, politic, și în acel moment Împărăția lui Dumnezeu va putea veni să se instaleze pe pământ. Atât timp cât omul nu se cunoaște deloc, Împărăția lui Dumnezeu nu poate veni, căci el o caută acolo unde nu este.

Împărăția lui Dumnezeu nu este o realizare materială, ci spirituală, este o stare de conștiință, de aceea este esențial de a schimba starea de conștiință a oamenilor printr-o știință adecvată Bineînțeles, este imposibil ca această schimbare să se producă rapid în conștiința tuturor. Pentru unii această schimbare nu va putea să se producă înainte de trecerea a mii de ani. Dar este suficient ca o minoritate de ființe foarte evolute să înțeleagă și să accepte aceste idei ale Fraternității Albe Universale, ale Împărăției lui Dumnezeu, ale Vârstei de Aur. Ele vor conduce, iar ceilalți vor fi obligați să-i urmeze, exact cum coada urmează capul. Li se va da posibilitatea de a se integra acestei minorități care va forma Împărăția lui Dumnezeu, iar când vor vedea noua viață care li se propune, cu o nouă organizare socială atât de benefică pentru toate creaturile, nimeni nu va protesta.

Împărăția lui Dumnezeu trebuie, deci, să vină mai întâi în mintea oamenilor ca inteligență, ca lumină. Ea va intra apoi în inimă ca senzație, dragoste, și va coborî în sfârșit în planul material unde se va manifesta ca abundență și pace. Este posibil, eu lucrez pentru aceasta.

Numai că puțini oameni mă înțeleg, majoritatea rămân la concepțiile lor vechi, ale trecutului și spun: „Este imposibil, nu se va putea schimba natura omenească și iată dovezile...”. Și îmi arată toate evenimentele care se produc în lume. Evident, le observ și eu, și știu mai bine ca oricine că, dacă această stare de lucruri durează, Împărăția lui Dumnezeu nu va putea niciodată veni. Dar, dacă se acceptă filosofia Inițiaților, totul devine posibil.

Această filosofie a Inițiaților este bazată pe cunoașterea ființei omenești. Toți cred că o cunosc, dar în realitate nu o cunosc, de aceea toate mijloacele găsite pentru rezolvarea problemelor nu sunt decât cu eficacitate momentană. Există impresia că problemele sunt rezolvate, dar iată că, puțin timp după aceea, aceste „soluții” aduc alte inconveniente. Priviți în medicină, adesea îngrijind un rău, se declanșează un altul. Și educația... cu toate aceste ameliorări aduse în școli, copiii se descurcă mai bine în viață? Nu, educația este defectuoasă pentru că ignoră structura ființei omenești.

De aceea, am spus totdeauna, singura știință care trebuie, cu adevărat, studiată și aprofundată este Știința ființei omenești. Da, ea trebuie să se afle în centru, și toate celelalte: fizica, chimia, mecanica, astronomia, biologia... trebuie să servească această știință care a fost abandonată în avantajul lor. Veți spune: „Da, dar anatomia, fiziologia, nu înseamnă nimic? „Sunt bazele necesare, bineînțeles, dar ele nu ne învață ceea ce este, cu adevărat, ființa omenească în întregul ei.

Pe viitor, va trebui schimbată chiar concepția despre știință și plasată ființa omenească în centrul tuturor studiilor; ființa omenească cu Divinitatea care este în ea. Numai în momentul când omul va fi conștient că totul trebuie să graviteze în jurul acestui centru divin din el, va putea rezolva problemele sale. Iată de ce insist mereu asupra importanței acestui centru divin în raport cu care toate celulele, toate particulele trebuie să se organizeze. Acesta este secretul: a chema toate elementele disperate

care merg în toate direcțiile și a le face să se rotească precum planetele în jurul soarelui. În acest moment, da, veți putea vorbi despre ordine, fericire, pace... în acel moment veți putea vorbi despre Împărăția lui Dumnezeu: pentru că există un centru, un soare, un nod în jurul căruia toate celelalte elemente își găsesc locul, traiectoria de urmat, și nu se mai ciocnesc.

Am o încredere absolută în filosofia Inițiaților, da, absolută, căci odată studiată și comparată cu tot ce există, este singura care rămâne pe propriile-i picioare, singura, celelalte toate sunt la pământ. Vedeți, este ușor de înțeles acum. Înlăturați centrul din om, adică spiritul său, sufletul său, și el devine un cadavru, întreg corpul se descompune. Trebuie, deci, găsit acest atom central care este acolo, în noi, care trăiește, vibrează, și face să conveargă tot restul către el, căci el singur este în stare de a menține ordinea și pacea.

De câte ori nu spun oamenii: „*Mi-am pierdut capul!*” Da, ei își pierd mintea, nu se mai controlează, nu mai știu ceea ce spun sau fac. Totul se desfășoară în afara controlului lor și fac prostii ce trebuie mai târziu reparate. Bineînțeles, aici capul nu este decât un simbol. Ar putea fi, la fel de bine și inima: „*Mi-am pierdut inima!*” pentru că și inima este, de asemenea, un centru.

În realitate, cuvintele nu au nicio importanță, se poate vorbi despre cap sau inimă, dar ceea ce s-a pierdut, în acest caz, este acest centru divin, și astfel, dezordinea se propagă: o fugă aiurea, o derută. Toate celulele văd că șeful, capul, nu mai este acolo, și fac ceea ce li se spune: devin dușmani pentru om și îl amenință. Înainte, ele erau ascultătoare, drăguțe: toate celulele inimii, plămânilor, brațelor, picioarelor... erau în serviciul lui, dar acum vor să-l facă să moară, aproape. Este la pat și ele îi spun: „Ah, ah, e bine. Acum înțelegi?” „Și ele se bucură. Dar dacă centrul revine, adică spiritul, ele se pun din nou la lucru în mod armonios.

Dacă oamenii trebuie să înțeleagă ceva într-o zi, nu

despre microbi sau stele trebuie s-o facă, ci cum să-și mențină mereu spiritul în centrul tuturor activităților lor. Numai în acest fel vor trăi în plenitudine și pace, aceasta va fi Împărăția lui Dumnezeu.

* * *

Nu există activitate mai importantă și mai glorioasă pentru om decât să facă să conveargă toate puterile intelectului său, ale inimii și voinței sale către realizarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Din nefericire, nu se găsesc mulți candidați pentru această treabă, și ceea ce se observă din ce în ce mai mult în lume este, mai degrabă, manifestarea unei personalități exacerbate: orgoliul, vanitatea, pretențiile... Fiecare își urmează țelurile și ambițiile proprii, și Împărăția lui Dumnezeu este lăsată deoparte.

Iată de ce, este foarte important ca aici, în Fraternitate, să formăm un nucleu viu, puternic, pentru realizarea Împărăției lui Dumnezeu. Astfel vom putea influența alte minți, alte suflete. Și într-o bună zi, când copiii luminii vor fi uniți, în țel, chiar și în gând, ei vor apleca balanța de partea lor și vor câștiga în fața acelor care nu vor decât distrugere și haos...

Veți spune: „Dar de ce Cerul nu se hotărăște deloc să intervină pentru a schimba lumea? „Desigur, el poate să o facă, dar fără consimțământul și dorința oamenilor va fi inutil: ei nu vor înțelege, nu vor aprecia, și din nou vor distruge tot. În timp ce, dacă voința schimbării ar veni de la ei înșiși, dacă din cauza a ceea ce au suferit, a lecțiilor primite, ar dori cu adevărat să amelioreze starea lucrurilor, restul se va face automat. Lumea invizibilă va declanșa alte forțe, alți curenți, alte energii, și vom asista la o schimbare extraordinară. Dar această schimbare trebuie să vină din partea oamenilor. Ei trebuie împreună să hotărască să muncească pentru a obține intervenția forțelor cosmice. Dacă nu insistă, nu vor obține nimic. Inteligențele sublime nu vor decide niciodată să se amestece în afacerile oamenilor numai pentru că le-ar face

plăcere să se amestece. Este sarcina oamenilor să le-o ceară.

De aceea, de fiecare dată când ne reunim, trebuie să veniți cu această dorință de a atrage forțele Cerului pentru a realiza Împărăția lui Dumnezeu. Atât timp cât fiecare vine cu preocupări personale: căsătoria, chiria, schimbarea profesiei, învingerea unei concurențe etc... toate aceste dorinți și gânduri disparate nu pot forma o putere capabilă de a declanșa energii binefăcătoare în cosmos, și nu se va reuși nimic. Pentru a obține aceste rezultate trebuie ca noi toți să ne concentrăm spre același scop.

Există în concentrare o foarte mare putere. Concentrând razele soarelui cu o lupă este posibil să dai foc unei păduri. Dar trebuie ca ele să fie concentrate. Pentru că ne reunim trebuie să obținem și rezultate, altfel este inutil, și chiar stupid, să ne adunăm. Dacă nu putem face nimic cu aceste forțe produse de colectivitate, este mai bine să rămânem acasă. Pentru ce trebuie să-ți petreci viața în activități inutile? Dacă nu obții rezultate este lipsit de sens să continui. Și rolul meu exact este de a vă lumina, de a vă orienta, de a vă determina să obțineți cele mai bune rezultate posibile.

Problema este de a da tot timpul o direcție activităților spirituale, și de a spune: „Eu meditez, eu gândesc, mă rog pentru aceasta sau cealaltă”. Da, indicați motivul, scopul, pentru ca aceste forțe să nu plece aiurea. Și astfel gândurile voastre vor deveni ascultătoare, ele vor fi în serviciul vostru. Gândul este foarte greu de îmblânzit, de supus, este ca un cal năvălaș. Dar exersând zilnic ajungi să-l faci docil, ascultător, supus. Și cum suntem numeroși și ne adunăm adesea, forțele și energiile care le adunăm, forțele și energiile care le emanăm se înscriu, se înregistrează, ele sunt adunate în rezervoare divine... Și într-o zi vor veni și rezultatele. Când? Nu este treaba noastră.

Împărăția lui Dumnezeu va veni, aceasta v-o spun, Vârsta de Aur va veni... De fiecare dată când vă rugați

sincer, intens și dezinteresat, sunteți satisfăcuți, dar progresiv. Procesul este continuu, el merge amplificându-se, căci ceea ce cereți nu se poate realiza într-o zi. În momentul în care vă rugați, ceea ce cereți începe să se realizeze, dar trebuie mult timp ca aceasta să se împlinească. Când plantați un bob, se realizează deja ceva. Pentru ca bobul să se transforme în copac vor trece ani, dar deja sunteți mulțumiți pentru că el crește. Dacă veți cere Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa, nu o veți putea aduce în aceeași zi, nu este posibil, este un copac uriaș care nu poate crește dintr-odată. El este plantat, bobul este acolo și copacul crește. „Dar nu îl vedem!” Ah, dacă sunteți miopi... Eu îl văd, bobul crește.

Când veniți dimineața, la răsăritul soarelui, concentrați-vă asupra Împărăției lui Dumnezeu, doriți Împărăția lui Dumnezeu, numai aceasta, căci Împărăția lui Dumnezeu este o stare de perfecțiune, de plenitudine... totul este conținut în ea: sănătatea, bogăția, frumusețea, ordinea, libertatea, pacea, echilibrul, armonia, fericirea... dar mai bine decât să enumerăm acestea, este mai „economic” de a vorbi de împărăția lui Dumnezeu, sinteză a tuturor binecuvântărilor. Cineva spune: „Ah, dacă aș avea puterea!... Dacă aș avea bogăția!... dacă aș avea frumusețea!” Dar acestea nu sunt decât aspecte particulare, atribute ale Împărăției lui Dumnezeu.

De altfel, atenție, căci imediat ce îți dorești ceva personal, apare dezechilibrul care se instalează. Împărăția lui Dumnezeu este, înainte de toate, o stare de echilibru și armonie, și în momentul când începi să insiști asupra unui lucru în detrimentul altuia, introduci deja germenul dezechilibrului. Tot ceea ce are nevoie sufletul nostru, spiritul, inima, intelectul, corpul nostru fizic, este cuprins în realizarea Împărăției lui Dumnezeu.

Iisus spunea: „Cereți Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa, și totul vă va fi dat pe deasupra”. Da, pentru că în momentul când veți lucra pentru o idee divină, deja ea acționează asupra voastră și va aduce tot ceea ce ea

posedă. Dacă aveți numai o idee, una singură, în ciuda tuturor imperfecțiunilor, slăbiciunilor și ignoranței voastre, această idee care locuiește în lumina înaltului vă va pune în comunicare cu prieteni noi, vă va face cunoștință cu alte creaturi, cu alte regiuni, și astfel, după câțva timp, această singură idee v-a adus tot Cerul. Ideea singură a Împărăției lui Dumnezeu... și iată ca această idee v-a legat de toate celelalte idei care vibrează în armonie cu ea și veți obține tot restul. Iată sensul frazei lui Iisus: „Cereți Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa și totul vă va fi dat pe deasupra”. Între începutul și sfârșitul acestei fraze este un întreg spațiu de explorat.

Este aici un adevăr dintre cele mai importante ale Științei inițiatice: o idee, care prin ea însăși este limitată, poate să vă aducă alte bogății pe care ea nu le posedă. Este adevărat, pentru că ea vă leagă de multe alte idei, care sunt în armonie cu ele. Puțin câte puțin toate celelalte idei fac cunoștință cu voi, și cum fiecare are un teren aici, o locuință, vorbind simbolic, toate celelalte bogății vin către voi din pricina unei singure idei. Da, pentru că sus totul este legat, nu există separatisme, și când o idee se mișcă, toate celelalte o urmează. Din moment ce sunteți în bune relații cu o idee, hrănind-o, iubind-o, dorind s-o atrageți, ea vă pune în legătură cu toate celelalte, care vă trimit ceea ce ele posedă. Vedeți cum, între începutul și sfârșitul acestei fraze: „Cereți Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa... și totul vă va fi dat pe deasupra” există un întreg spațiu gol pe care voi încerca să-l umplu pentru voi.

Astăzi vă explic ceea ce nu este scris în promisiunea din Evanghelie: cum restul ne va fi dat pe deasupra. Este posibil grație unei afinități speciale, magice, magnetice, între o idee sublimă și toate celelalte idei care se aseamănă, pentru că o idee are întotdeauna reprezentanți pe pământ și care sunt puși în gardă. Iată de ce veți avea tot restul.

Fericiți cei care m-au înțeles. Fiecare zi, aici, în colectiv, vom cere Împărăția lui Dumnezeu. Bineînțeles, se

poate cere acest lucru și singur, dar singur nu poți produce efecte la fel de puternice, doar dacă cunoști alte legi. Cel care este singur trebuie să știe că nu va face nimic dacă este singur, și prin gândire el trebuie să se alăture întregii colectivități de ființe răspândite în lume care, fără încetare, lucrează în acest sens. Singur nu se poate obține niciodată ceva, indiferent ce, în acest domeniu. Chiar dacă nu putem fi mereu cu ceilalți, trebuie, cel puțin, să ne alăturăm lor prin gândire și să sperăm că multe alte minți vor vibra la unison cu noi și vor răspunde la apelul nostru.

Căci adevărata evoluție merge în sensul colectivității. Cel care se desfășoară în colectivitate evoluează minunat. Ceilalți, care se simt nefericiți, oprimați, și care vor să evolueze singuri, intelectual, citind, instruindu-se, arată că sunt conduși numai de personalitatea lor. Ei bine, nu este încă o bună evoluție. Trebuie iubită colectivitatea, să te simți aruncat în ea ca într-un ocean unde toate sufletele vibrează împăună. Da, este o evoluție de urmat: mai devreme sau mai târziu, va trebui să învingeți anumite tendințe personale, să le supuneți, să renunțați la prejudecăți, pentru a putea spune, în sfârșit: „Sunt o ființă colectivă, nu mai sunt o omidă, sunt un fluture!” În acel moment veți putea părăsi pământul, putând călători spre alte planete, spre alte stele.

CUPRINS

Cap. 1 – Pentru o mai bună înțelegere a păcii 1

Cap. 2 – Avantajele unificării popoarelor 3

Cap. 3 – Aristocrație și democrație, capul și stomacul

3

Cap. 4 – Despre bani 3

Cap. 5 – Asupra repartiției bogățiilor 3

Cap. 6 – Comunism și capitalism, două manifestări complementare 3

Cap. 7 – Pentru o nouă concepție a economiei 3

Cap. 8 – Ceea ce oricare om politic trebuie să știe 3

Cap. 9 – Împărăția lui Dumnezeu 3